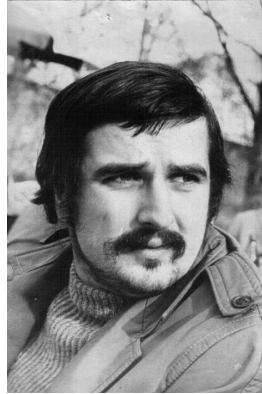

Леон Ковке

МИНИСТАРКА ВОЛИ
КНЕДЛЕ
(КНЕДЛА У БАЊИ)

Комедија у четири чина

ЛЕОН КОВКЕ је рођен 1949. године у Београду. Крштен у Саборној цркви световним именом Момчило.

Драмски писац и сценариста. Дипломирао је драматургију на Факултету драмских уметности у Београду.

Ауторска дела:

Драме – *Викџимолошка њрича*, *Риџуал зџуснуџоџ ваздуха*, *Клеџсиџра*. Драма *Викџимолошка њрича*, под називом *Иниџимно* изведена први пут у “Театру модерна гараџа” 2001, касније играна на сценама Народног позоришта и Београдског драмског позоришта; заједно са гостовањима до сада изведена 22. пута.

Драме за децу – *Подземаљци*, *Суџер клиња*, *Коџкиџа* и *Црвенкаџа* (заједничко ауџорсиџво са Бранком Милићевиџем) . Све четири изведене у позоришту “Пуж”. *Црвенкаџа* и *Коџкиџа* се се играју већ шест сезона.

Сценариџи – (Дуџомеџраџни иџрани филмови) : *Позоришина веза*, *Ше-џерна водиџа*, *Шмеџер*, *Дебели и мршава*, *Маџсиџор* и *Шамџиџиџа...*

Десетак краткометраџних играних филмова, од којих је онај, *Случаџ Боџољуба Савковиџа* – ливџа награђен са највише домаћих и светских награда.

О осталим радовима, око две стотине, консултовати биографију архивирану у Удружењу драмских писаџа Србије.

Драма *Минисџарџа воли кнеџде* (*Кнеџда у бањи*) први пут се штампа у овој еџиџији.

Аутор живи и ради у Београду. Тел. 765-199

Леон КОВКЕ

МИНИСТАРКА ВОЛИ КНЕДЛЕ
(КНЕДЛА У БАЊИ)
Комедија у четири чина

ЛИЦА

МИРОСЛАВ ЖГАЊАЦ, доктор. Изговара погрешно слова:
Ц уместо Ђ, Ж уместо З, Ш уместо С.

КНЕДЛА, лопов, невероватно личи на доктора Жгањаца.
(Кнедлу и Жгањаца игра исти глумац)

АЦА ПОПАРА, начелник, касније министар.
Прерушен: А. Топузић – песник.

РУЖА ПОПАРА – РОУЗ, жена, касније министарка.
АЛИС ПОПАРА, ћерка.

ОЉА БАБИЦКИ, модисткиња.

ЈОВАН КУПУСИЋ, председник општине.

МИТАР МИРИЋ, командир полиције, локални шериф.

ПЕТАР УРОША ЈОВАНОВИЋ – ПУЈ, начелников возач,
студент и афористичар.

ШУМАДИНАЦ, лажни дебељко и Арапин, прави доктор.

ЛЕПОЈКА, болничарка и куварица по потреби.

БРАЦО, мајстор и болничар по потреби.

МОЦА, полицајац.

БОЦА, полицајац.

РАКА, кафеџија.

ВАСИЛИЈЕ, из Јагодине. (Василија и Раку игра исти глумац)

БЕБА, новинарка локалне телевизије.

Место збивања: СРПСКА БАЊА; Институт за мршављење.

Догађа се на преласку из једног миленијума у други.

 ПРВИ ЧИН

Лейња цирезарија у башии иза зграда ИНСТИТУТА. Са леве и десне стране сцене по две велике саксије са палмама. У средини простор са столловима, лежалкама и сјавама за вежбање. Иза башије је зграда са вратицама по средини. Вратица су ројациона. Изнад вратица мейална табла са најписом: ИНСТИТУТ ЗА МРШАВЉЕЊЕ – СРПСКА БАЊА. Мало изнад је разайто огромно плаино са најписом на исквареном латинском језику НОН МАНБАРЕ, ЕРГО СУМ. Са леве и десне стране од вратица по два велика прозора. Изнад прозора, на мейар и по од горње ивице сцене, кров са олуком; иако да, ко год се креће по ивици крова мора да удара главом у оквир сцене изнад себе. Сумрак је, светила још нису утаљена.

 Сцена 1.

Алис и Ружа.

Алис, заљедана у небо, чујка цветић. Иза ње се шуња Ружа; дебела, сисаја, четврјасја.; она као пас кидише за ћерком; вуче је за косу, руку, хаљину; кад год мисли да је ова не слуша. Дундасја Алис је пошјуно свесна своје физичке нейривлачностии.

РУЖА: Шта си се замислила?
 АЛИС: Гледам звезде.
 РУЖА: Није ноћ, а ти гледаш небо. Боже, дете?
 АЛИС: Ноћас ће бити пун месец.
 РУЖА: Девојко, прибери се! Види на шта личиш, месечарко једна.
 АЛИС: Мама, молим те...
 РУЖА: Нисам ја за тебе мама! Ја сам за тебе пријатељица. Или, још боље, сестра. Само ме брукаш. Како да те удам за доктора Мирослава?
 АЛИС: Мама, мене доктор уопште не примећује.
 РУЖА: Забрањујем ти да ме зовеш мама. Ако нећеш да ме зовеш кева, зови ме кратко Роуз.
 АЛИС: Ти се зовеш Ружа.

- РУЖА: Па шта? Ако се моја ћерка зове Алис, могу и ја да се зовем Роуз.
- АЛИС: Стидим се кад чујем да те зову Роууз.
- РУЖА: Лепо богами, ћерка се стиди своје ма...
- АЛИС: И срам ме је што сам овде. Плаћаш 200 марака дневно да би смо гладовале. Ја сам гладна ма...
- РУЖА: *(Довикује неком у инстиииуиу)*
Кафа! Има ли некога да донесе две кафе? Две стотине марака ја плаћам дневно! Само се нервирам.
(Алис)
Од Живкице пиљарице сам позајмила 3870 марака, а ти си гладна.
- АЛИС: Мама?! Знаш да дугујемо трогодишњу кирију, струју, и пола зимовања.
- РУЖА: Све ће то инфлација да спали и поједе, све.
- АЛИС: Како си могла од ње?
- РУЖА: Како!? Блам и срам, седам пута ме је питала хоћу ли моћи да јој вратим; ја сам јој тражила 4000, а она се циганчила, вадила из разних коверата и, као, једва скупила 3870 марака, и то све прљаве и поцепане; мењајући их – изгубила сам 70 марака. Знаш шта би ми дала?
(Показује ишиак)
Ово, да јој Стева није у прдари, па очекује од твог оца помоћ? Ово!... 'Оћу, бре, да те удам за доктора!
- АЛИС: Убиће нас тата кад сазна!
- РУЖА: Твој отац је потпуни неспособњаковић. Док држава пропада, он и његова два кума оснивају странку Стара демократија. Мож мислити?
(Развлачи њо београдски)
Београђани, грабе демократију уместо пара...
(Виче ка њублици)
Кафу! Има ли неко овде кафу да послужи!...
(Одсечно, с уверењем)
Паметни људи раде другачије. Зна се, кад држава пропада, онда се краде да би се сачувало. Што народ сачува у својим сламарицама то је сачувано. Јесте, то је тако.
- АЛИС: Мама, ја сам гладна.

- РУЖА: *(Изнервирано)*
Иста си као твој отац! Само мислиш шта ћеш да ждереш.
Мене ждереш. Гледај те сисураче! И ти си ми девојка?
Како да те удам за док...
- АЛИС: Не треба мени никакав доктор! Ја волим Петра!
- РУЖА: Нећу да чујем за њега! Он је гоља, помоћник твога оца,
буца од буцице! Шта он може да ти понуди?
- АЛИС: Љубав.
- РУЖА: Пишам се ја на такву љубав. Не дам, да којекаква репа
без корена пушта свој корен у... баш у моју ћерку.
Уразуми се. Доктор је за тебе.
- АЛИС: *(Удара ножицама о њло)*
Ја волим Петра! Нећу доктора!
- РУЖА: Само преко мене мртве! Може и преко њега...
- АЛИС: *(Расилаче се)*
Мама, ја сам гладна и несретна. Ја волим Петра.
- РУЖА: *(Хвањајући је за скућ хаљине)*
Ју! Шта је ово? Каква је ово рупа? Црна девојко, отац ти
је начелник полиције за цео Београд, а ти шеташ са
поцепаном хаљином по Српској бањи. Признај, ко те је
поцепао?
- АЛИС: *(Шмрца)*
Ја, волим, Петра.
- РУЖА: Са ким си била?
- АЛИС: На са киме... Играла сам се са једном малом керицом...
- РУЖА: Каква сад керица?
- АЛИС: Мала, тако мала –
(Показује рукама)
Изгризла ми хаљину и поцепала хула хопке.
- Задигне хаљину и показује подеране чараје на бућини.*
- РУЖА: *(Осврће се)*
Идиоте! Спусти тај ту хаљину! Замисли само шта би рекла
Оља да те види. Пукла би брука све до Београда. Било би:
“Попарица шета по бањи док јој ћерка иде поцепана.
Боже, онај Василије из Јагодине, човек продо бубрег да

би ћерки купио кола, а Попарица пушта да јој ћерка шета гола". Јао Ружо, ниси ти Роуз... Марш у собу!

АЛИС: *(Раскењкано)*
Ја сам само гладна и несретна...

РУЖА: Ђут! Као да ја нисам? Сањам две оволике
(Показује ћеснице)
кнедле са шљивама... ал' ћутим и трпим, јер за ову глад
плаћам 200 марака дневно...

Ружа ћроћура Алис кроз роћациона враћа. Ићоовремено враћа избацију Лейојку; она сваки час навлачи мини сукњу ћокривајући ћоле бућине; имийира Ружу како ћоказује сћиснуће ћеснице, ћокушава да разуме ћај ћесћ.

Сцена 2.

Шумадинац, Лейојка, заћим Брацо и др Жћањац.

ЛЕПОЈКА: Ко је викао кафа?

Иза ћалми шуња се Шумадинац. Лейојка ћа не види, иде унаћирашке. Сударају се лећима. Лейојка цикне.

ШУМАДИНАЦ: Опа!

ЛЕПОЈКА: Враже један! Увек се уплашим кад видим то твоје црно лице.

ШУМАДИНАЦ: *(Раскојчава манћил)*
А ово, а?

ЛЕПОЈКА: Их... Ти знаш да се ја само плашим да Браца нешто не...
(Осврће се око себе)
Једва сам успела да му побегнем. Сами смо?

ШУМАДИНАЦ: *(Осврће се брзо, а заћим сћрасно)*
Лепојка!

ЛЕПОЈКА: *(Још сћрасније)*
Касуме!

ШУМАДИНАЦ: *(Наћло одћурнувши Лейојку од себе)*
Лепојка?... Не могу да верујем да онај твој кретен од мужа још увек мисли да сам ја Арапин?

ЛЕПОЈКА: Верује мацо, верује. Он све верује што му ја кажем...
(Брзо удара ногама о њло)
Брзо! Брзо ме љуби! Ту ме љуби, ту ме љуби!

ШУМАДИНАЦ:(сѝрасно)
Лепојка!

ЛЕПОЈКА: (Још сѝрасније)
Касуме!

Падају у загрљај, сѝрасно се љубе. Шумадинац ѝресамићује Лепојку ѝреко једне од сѝрава за вежбање... Изненада, се зачује снажно шишићање и ѝшишићање. Нервира се, усѝјаје, усѝод раздрљеноѝ манишила видимо да Шумадинац има на себи ваѝон најрављен од ѝуме – који се надувава. Ваѝон заѝраво ѝредсѝавља оѝромну сѝомачину. Шумадинац ѝеѝља око венѝил за усѝушићање ваздуха...

Венѝил звижди.

ШУМАДИНАЦ:Не могу више овако! Ем изигравам лажног арапина, ем изигравам лажног дебељака, ем се овај вентил стално квари! Па како, мајку му, да те волим? Покидаћу га! Зубима ћу га!

ЛЕПОЈКА: Мацо, мацо, немој молим те да се нервираш. Ја ћу то да средим. Пусти, немој да га теглиш к'о жваку. Пући ће, мацо.

ШУМАДИНАЦ:Нека пукне, баш ме брига!

ЛЕПОЈКА: Овде, стави овде прст... Јел видиш, сад не шишти.

ШУМАДИНАЦ:Јесте, ал је издушио, сасвим је издушио!

ЛЕПОЈКА: Стварно ме нервираш кад се нервираш! Не пуштај прст, ја ћу да га надувам...
(Лепојка надувава ваѝон. Сѝомак расѝе)
Ха, погледај га, како је сад леп, чврст, па велики.
(Глади ѝа ѝо сѝомаку, осврће се)
Сами смо? А, мацо, сами смо?

ШУМАДИНАЦ:(Сѝрасно)
Лепојка!

ЛЕПОЈКА: (Још сѝрасније)
Касуме!

Падају у загрљај иза ѝалме, сѝрасно се љубе... ѝеѝки уздаси...

ЛЕПОЈКА: Угаси ме! Угаси ме!... Јооој! Спаси ме, угаси ме!

Иза рошационих враћа чује се Брацин громки глас.

БРАЦО: *(Још иза враћа)*
Само после вас господине докторе!

ЛЕПОЈКА И *(Прикривени њалмом, заједно)*
ШУМАДИНАЦ: Ох!

БРАЦО: *(Машући француским кључем, Лейојки)*
Шта ћеш ти овде, а?

ЖГАЊАЦ: *(Истовремено, Шумадинцу, машући лулом)*
Шумадинац, шта ћеш ти овде?

ЛЕПОЈКА: *(Збуњено)*
Ја, овај... Ја? Ту сам због кафе... јесте, неко је тражио кафу.

ШУМАДИНАЦ: Контролишем.

ЖГАЊАЦ: Боље би вам било да контролишете пацијенте у бажену, а не ту...
(Показује лулом на Лейојку)

БРАЦО: Шта он има њу да контролише? Арапине!

ШУМАДИНАЦ: Не дозвољавам да се поспрдно изговара реч Арапин!

БРАЦО: Муцахедине!

ШУМАДИНАЦ: *(Узбуђен, муцајући)*
Ја, ја, ја нисам муцахедин, ја, ја... ја сам доктор Касум, Исмаил, Фа, Фа, Фа...
(Показује гестом Жгању да му њомогне)

ЖГАЊАЦ: Фауд!

ЛЕПОЈКА: *(Истовремено кад и Жгањац)*
Фауд Бен Са...

БРАЦО: Ти да ћутиш!
(Жгањац гестом негодовања)
... Не ти, она, она, да ћутиш!

ШУМАДИНАЦ: Ја, ја не ћутим! Ја сам Касум, Исмаил, Фауд Бен Сакара, звани Шумадинац,
(Кочојерно се исјрси)
Србин!

БРАЦО: Крк Србине!

ШУМАДИНАЦ: Крк теби!

ЖГАЊАЦ: *(Први њуџ разговорино чујемо Жџањчеву џоворну ману)*
 Мајшторе! Кашуме! Тишина!
*(Ова двојица настављају и даље један дружме да “кр-
 кају”)*
 Тишина кад ја говорим!

*Настаје мукла тишина. Лепојка, приметивши да је Шумадинац део ман-
 тила, у брзини завукао у џеџ џанијалона, извлачи џа. Брацо џренуџно
 реађује.*

БРАЦО: Лепојка, марш у кухињу!

ЛЕПОЈКА: *(Лепојка излази џунђајући)*
 Јесте, никад се не зна јесам ли ја куварица, кафе кува-
 рица, или медицинска сестра. Па да, луда Лепојка може и
 једно и друго и треће...

ЖГАЊАЦ: *(Издирући се, џун ауџориџеџа)*
 Бога му обљубим! Ко је овде управник? Мајшторе, марш
 у кухињу!

БРАЦО: *(Сџаје у сџав мирно)*
 Разумем друж, господине управниче!
(Осџаје да сџоји неџокреџан)

ЖГАЊАЦ: Докторе Кашум, у бажен!

ШУМАДИНАЦ: Али?

ЖГАЊАЦ: Нема али!

ШУМАДИНАЦ: *(Само да џа Жџањац чује)*
 Не могу у базен... опраће ми се ово на лицу. Са лица!

ЖГАЊАЦ: Доцавола, ја шам то жаборавио.

ШУМАДИНАЦ: *(Очајан)*
 Управниче, нека неко други изиграва црног арапина.
 Неђу више да будем муџахеџин!

ЖГАЊАЦ: Немој, молим те. Ја шам жа тебе гарантовао.

ШУМАДИНАЦ: Али, управ...

ЖГАЊАЦ: И паре шу нам дали жато што шам те жапошлио као
 штудента медицине из Емирата.

ШУМАДИНАЦ: Управниче, сви виде ко сам. Молим вас!

ЖГАЊАЦ: Не. Ти ши овде да привучеш дебеле мачоре из петролејских жемаља. Они ће да мршаве, а наше кеше ће да дебљају. Шлободан ши... чекај, штани! Да ижмеримо штепен слабљења...

Жганац вади и цепа кројачки сантимер. Покушава сам да га омопа око Шумадичевог сџомака... Тражи ѓомоћ од Браце.

ЖГАЊАЦ: Штави пршт овде.

Брацо сџавња ѓрсџ на један крај сантимера који је ѓриљубљен уз Шумадичев сџомак. Жганац са дружим крајем сантимера обилази око Шумадинца, обмџава га заџежући ѓреко Брациног ѓрсџа.

ЖГАЊАЦ: Што двадешет шантиметара. Много! Ко ти је надувао штомак?

ШУМАДИНАЦ: Сам се, од топлоте, и трења...

БРАЦО: Знам ја ко га је дуво и надуво.

ЖГАЊАЦ: Не причајте којешта, топлота и трење шу шашвим довољни... Кашуме. молим ваш, ишпустите мало важдуха... Данаш је петнаешти дан дијете и ви ште ижгубили бар шедам килограма. Ви ште пример ушпешношти моје методе мршављења. "Нон манцаре, ерго шум! Шлободни ште!

Шумадинац излази исџушџајући ваздух из лажног сџомака, гунђа оџонашајући уџравниково шџишџање и шушкање – џонавља џеџове џоследње џри реченице. Мајсџор Брацо се уџорно искашљава, хоће нешџо да каже.

ЖГАЊАЦ: Мајшторе Брацо, шта је то измецу ваше жене и, мишлим...

БРАЦО: *(Као из џушке)*
И муцахедина!

ЖГАЊАЦ: И ваш! И ваш, мајшторе.

БРАЦО: Наравно, и мене. Знате, Лепџка је једна верна жена. Верна као пас. Али је џубоморна. Пубоморна као куче. По цео дан ме шпијунира и прати. Мисли да има нешто, знате, између мене и арапина. Не! Мислим, она мисли, између мене и Оље Бабицки, знате?

ЖГАЊАЦ: А, мишли!

БРАЦО: *(Не ѓримеђујући уџравникову иронију)*
Па где би ја? Па где би ја то вама, управниче?...

- ЖГАЊАЦ: Доцавола, жаборавите, шта шам рекао... И, молим ваш, појачајте то грејање по шобама.
- БРАЦО: Управниче, поцркаће вам пацијенти од врућине.
- ЖГАЊАЦ: Нека, то је добро жа њихово шало. Шамо нек ше топи.
- БРАЦО: Кад ви кажете.
- ЖГАЊАЦ: Мајштор Брацо, наша парола је...
(Показује руком)
“Нон манцаре ерго шум”! Што жначи, не једем – жначи јешам.

Брацо излази бежећи од великих речи.

Сцена 3.

Жгањац, Моца и Боца, зајим Лейојка као медицинска сесџра, а за њом Ружа, Алис и Оља.

Под џришиском Брациног џела роџациона враџа избацују на сцену џре-рушене џолицајце Моцу и Боцу. Обојица исџод каракџерисџичних џамних одела, краџких сакоа који се једва закоџчавају џреко сџомака (џако да сваки час џукне дуџме и одлеџи, џе га они џраже и каче зихернадлом) имају ваџоне – сџомаке да се не би разликовали од џацијенаџа; као, никоме нису сумњиви. Поред ове маскараде, они неџрекидно џворе или џуше надувених образа да би изџледали као дебељуце.

- ЖГАЊАЦ: (Неџријаџно изненађен)
Гошн Моцо, гошн Боцо, шта ће те ви овде?
- МОЦА (У џлас)
И БОЦА: Господине управниче, тражимо једну протуву,
(Поверљиво)
шифра је, Кнедла у бањи... сећате се?
- ЖГАЊАЦ: Доцавола, ја шам то заборавио! То је неки, неки који личи... Како да кажем?
- МОЦА Протува ко протува, са лоповским надимком Кнедла...
И БОЦА: Али, страшно подсећа на вас! Не би смо желели, знате да, не дај Боже, очерупа наше, ваше госте... Страшно подсећа на вас!
- ЖГАЊАЦ: (Љуџиџио)
Ви иншинуирате?

МОЦА Ништа ми не инсиииии...
И БОЦА: *(Овде се њолико надују од љуџине да им њолеџе дуџмеџа са сакоа)*
ми нисмо педери!

ЖГАЊАЦ: Наравно да ниште. Ви шамо хоћете?

Моца и Боца дижу са њода оџкинуџа дуџмеџа и каче их зихернадлама. Брзо се осврћу њлашећи се да их неко није видео. Публика види њихове веџџачке сџомаке и џиџџоље који им исџадају. Симбол су несџреџносџи.

МОЦА ... Кнедлу! Да ли је виђен овде?
И БОЦА:

ЖГАЊАЦ: Не, није виђен!

МОЦА Захваљујемо. До виђења!
И БОЦА: *(Одлазе)*

ЖГАЊАЦ: Шамо напред.
(Гледајући за њима)
“Ми нишмо педери”? Ха!

Моца и Боца заглаве на враџима. После неколико безуџеџних џокуџаја обоџи усџева да се уџурају у једну од џреџрада. Заглављују се, не моџу да диџу, џанично се уџиру и најзад џролећу ко чеџови на друџу сџрану. Роџациона враџа избаџују избезумљену сесџиру Лейџку. Она, исџаљена као из џоџа, џада џраво у наручје Жџањцу.

ЛЕПОЈКА: Ах, управниче!
(Усџија се уз уџравника)

ЖГАЊАЦ: *(Бранећи се)*
Шештро Лепџка! Какве џу ово инџимарије на јавном мешџу?

ЛЕПОЈКА: Мирославе, ја сам само жена...

ЖГАЊАЦ: Контролишите ше мало! Шештро Лепџка.

Лейџка се уозбиљџи; џоџравља манџл и косу.

ЛЕПОЈКА: *(Изиџравајући леденицу)*
Дозволите да поделим терапију.

ЖГАЊАЦ: ... Вечераш, шештро Лепџка, џви оштају без терапије.
Шамо минерална вода. По једна чаша минералне!

ЛЕПОЈКА: Шта да радимо са припремљеном храном?

- ЖГАЊАЦ: Рутиншки поштупак, молим ваш. Нека Брацо одвезе те шплагине у оборе нашег драгог претшедника Јована Купушића.
- ЛЕПОЈКА: Рећи ћу, Браци...
(*Са омаловажавањем је изговорила Брацино име*)
- ЖГАЊАЦ: Шештро Лепојка, ви као да ште отпишали свога мужа?... Немојте да фантажирате, између мене и њега поштоји шамо полна привлачношт. Мене и ваш, забога!

Лепојка сћиснула усне и мучи... Тишину истовремено пресецају два весела, извешијачена цика. Кроз роширајућа вратића улази Оља. Са леве сћиране башиће појављују се Ружа и Алис. Оља и Ружа падају једна другој у загрљај, овлаш се љубе. Иако се виђају сћиоштински љуби у шћоку дана, сваки љуби, када се срећну, љубе се. Ружа је дебела, сисаши, чешириасши. Оља – елеганшина – мршава.

Лепојка корисши овај шћренушиак и несшије кроз вратића.

- РУЖА: Оља!
- ОЉА: Роуз, драга!
- РУЖА: Прекрасно изгледаш!
- ОЉА: Савршено ти стоји тај комплетић... иста си Кристл.
- РУЖА: Династија па ми.
- ОЉА: Није важно “бити или не бити”, важно је изгледати.

Ружа се кочошери.

- РУЖА: (*Докшћору Жгањцу*)
Докторе, шта кажете?
- ЖГАЊАЦ: Бешпрекорно. Немам жамерку.
(*Према шћублици чини жесши да је се жрози*)
- РУЖА: Да није Оље, моје слатке пријатељице, не знам шта бих обукла. Ољица је прва модисткиња Београда. Кројачица “пареселанс”.
- ОЉА: (*Ошћровно*)
Ружо? Пардон,
(*ушећерено*)
Роуз! Ти си генијалнија од мене. Нема ни четврт века како си дошла из...
(*имшиширајући шћирошски нажласак*)
Доњи Зунићи, а постала си прва дама Београда.

Жгањац суздржава смех, чисти лулу.

- РУЖА: *(Жгањуцу)*
 Ја сам рођена Београђанка. Знате? Али, ситуација у Србији је била таква, де је мој муж, због важних државних послова, увек био у жаришту збивања по целој Србији, па и у те...
- ЖГАЊАЦ: *(Значајно)*
 Да. Јеште. Читао шам о томе.
- РУЖА: Да, могли сте читати о томе.
- ЖГАЊАЦ: Видите, мене, као човека који је тек пре двадешетак година први пут штупио на тло Београда, одувек је мучила једна штвар... Жашто ше Баба Вишњина улица тако жове? Ко је та Баба Вишња?
- ОЉА: Ха!
- РУЖА: *(Замуцкује)*
 То, то, – то сви знају. То је, овај, због “Вишње на Ташмајдану”. Па кад је, овај, Вишња, знате, Неда Арнерић остарила, онда је и Вишња остарила, па је тако названа Баба Вишња...
(Повлачи Алис за руку и гура је према доктору)
 Докторе Мирославе, ево, Моја Алис је сада као млада Вишња на Ташмајдану...
(Берки)
 Шта си се укочила?
(Доктору)
 Ха, знате, она је јако стидљива и просто не зна како да вам се захвали...
- ЖГАЊАЦ: Да. Да..
- РУЖА: Ви сте, ви сте њен спаситељ, Свети Сава; за само десет дана, њено масно ткиво сте смањили за читава три, пет килограма!
- ЖГАЊАЦ: Гошпоцо, формације вежикула и органеле ше приметно шмањују. Ја шам жадовољан.
- Ружа гура и штупа Алис, сикће јој на уво.
- РУЖА: Кажи и ти нешто, ћурко божићна. Цветићу мој!
- АЛИС: *(Стидно гледа у њод)*
 Ја, ето, овај...
(Дејињастіо се осмехује)
 Ја сам гладна...

ЖГАЊАЦ: Апшолутно шекундарно, млада гошпоице. Хоћу рећи, лепота и здравље шу примарни, а глад је шекундарна. Ето, вечераш немамо вечеру.

РУЖА *(Заједно)*

И ОЉА: Немамо вечеру!?

ЖГАЊАЦ: Шамо минералну воду. И, упамтите, глад је шпоредна штвар док ше налажите у мојим рукама.

ОЉА: *(Покушава да њомогне)*

Дозволите, Алис је такорећи моја рођака.

ЖГАЊАЦ: Ваша рођака? Изненацен сам..

ОЉА: Она је стидљива и, природно, као све младе девојке, невине девојке, она и не помишља на некакве друге нагоне, осим на онај најприроднији...

РУЖА: *(Брзо илејо улеће)*

На матерински нагон, докторе. На матерински...

ОЉА: Ја сам мислила на глад.

ЖГАЊАЦ: Наравно. Глад! Дапаче, чак шта више...

РУЖА: *(Увређено)*

Моја Алис није никакво ружно “паче”!

Алис бризне у хистеричан њлач и исјрчава кроз ројациона врајиа.

РУЖА: Ово вам нећу опростити, Оља!... Алис, чекај своју мамицу! Алис!

Ружа несјаје у ројационим врајиима. Докјор Жгањац вади џейни саји и клајии ља на ланцу.

ОЉА: Тик – так. Па, докторе Жгањац, тако вам је то код нас, у Србији.

ЖГАЊАЦ: Жнате, ја апшолутно верујем у...

(Погледа у саји, а зајим око себе, ња као да ља неко слуша, њочиње да наглашава)

Дошло је време жа једну другојачију Шрбију! Жа Шрбију изнад које светли “Нон манџаре, ерго шум”! Не једем, значи јешам! Не, немојте погрешно да ме шватите, нишам то мишлио у буквалном шмишлу. То је више као матрица, и вертикала, ображац за цивилизацијшке одноше.

ОЉА: *(Приицајући се уз докџора)*
 Ја сам за те цивилизацијске односе... Јао, ал сте ви снажни и тако тврди... Докторе, шта ми то радимо? Ах! Сви ће да нас виде, нека нас виде, то је тако цивилизацијски. Јао, како ви цивилизацијски љубите, боже, онесвестићу се...

Иза сцене се чује Брацино урлање: “Докџоре, докџоре”!

ЖГАЊАЦ: Немојте шад, иде онај пијани дивљак...

ОЉА: Сад, сад докторе! Тик – так! Тик – так...

ЖГАЊАЦ: Бржо, штаните ту, на клупу, прожор моје шобе је отворен...
(Гурајући је љреко љрозора)
 ... Како вам је тврдооо!

Обоје несџају кроз рам љрозора. На сцену сџуџа љријани Брацо. Гледа око себе, најџеже из љљоске, враћа је у џеџ.

БРАЦО: Е, мој докторе. Није Брацо тако луд да не види шта се мути и краде. Само Брацо ћути јер и он помало крадуцка и богами јебуцка... Наравно, светло нема ко да угаси. Србија грца у дуговима а овде се арчи светло. Сад ће Брацо то да среди...

Брацо вади из љодрума мердевине, расклаџа и џење се на њих. Пијано клаџарећи се одирафљује сијалице. Из љравца Жџањчевоџ љрозора доџиру љубавни уздаси и љонека оџџењуџа реч “цивилизацијаааа”.

БРАЦО: Цивилизација, нецивилизација, сад ће тама да падне на Србију...
(Пева)
 “Сунце зађе, паде тама, а ја оста саааааа!”

Сцена 4.

Брацо, Кнедла, Моца и Боца.

Изненада, испод мердевина проиљрчава “Прилика” у манићилу, са кишобраном у руци. Ноћаре мердевина се разилазе и оне се заједно са Брацом сложе на “Прилику”. Брацо њада кидајући неке жице. Насићућа љрава њама. Сцену освейљава само свейлостй освейљених љрозора. Брацо узјахану “Прилику” чврсио сијеже.

БРАЦО: Стани, не мрдај! Ко си?
(Овај мумла)
Ма чекај да ти ја видим лице...

Брацо извлачи овоћа на свейлостй, загледа се у њећа. Поићуно је збланућ.

Особа љред њим је налик на Докћора Жћањаца, само ићио нема бркове и лулу. То је Кнедла.

БРАЦО: (Држећи ћа за краћну)
Аууу! Јеб, те, па то си ти докторе?... Је ли бре, ко ти почу’по те твоје јебачке брке? Где су брци, ту су Турци!
Турци и буљци.

Удара доброћудно шакећином Кнедлу љо љлећима. Кнедла се размахало кишобраном љокушавајући да се ослободи Брациноћ заћљаја.

БРАЦО: Шта ти је, шта си се ускурчио, као да ме први пут видиш ушिकаног?
(Вади љљоску и нуди ћа љићем)

КНЕДЛА: Човече, немам појма ко си!

БРАЦО: Значи тако? Доктор ме шпијунира. Трт! И трт и трт и трт!
(Наићеже демонсћраићивно из љљоске)

КНЕДЛА: Јебо те доктор.

БРАЦО: Псује, не шушка кад говори. Није доктор... Невероватно, па ти појма немаш колико личиш на доктора Мирослава Жћањаца... Ма да ти мене не, зајебаваш, докторе?

КНЕДЛА: Ти си пијан.

БРАЦО: Ја јесам пијан, и могу да се отрезним. А ти личиш, и не можеш да се отрезниш, од – личиш.

КНЕДЛА: И, шта кажеш? Тај доктор, исти ја?

- БРАЦО: *(Још увек са неверицом, загледа ња)*
Пљунути. Један фин господин... Он је дошао овде из кантоналне болнице, из кантоналне Швајцарске, као што ће и Србија да буде кантонална: а нарочито кантон – Кур-кур, Куршумлија! Шта сам оно? А, да, и он је овде, ту, отворио свој институт – Нон мунђаре ерго сам. Тако некако, на латински.
- КНЕДЛА: Откуд је, бре, смунђо паре за институт Мунђаре?
- БРАЦО: Мој тетак! Мој тетак је председник општине и он може све. Он је паметно уложио неких, 88 милиона у тај институт. Не својих пара! То је био новац за станове солидарности... Знаш ти то добро, докторе.
- КНЕДЛА: Кењаш, немогуће.
- БРАЦО: Овде је, бре, све могуће. У овој општини, Српска Бања, сви, али апсолутно сви, имају куће. А пошто је новац пропадао, мој тетак, Јован Купусич, паметно га је уложио. Јесте. Он то може јер је председник општине, јер је Бог!

Тој шренујка севне муња, љукне ѓром. У одсеву муња видимо како Кнедла несјаје у отвору подрума – онај исти из које је Брацо извукао мердевина. Истовремено ројациона врати узбацују на сцену Јована Купусича. Јован је засирајућа појава (увек се појављује уз љуцањ ѓрома и севање): Огромна ѓлава, чујаве обрве, младеж на образу, ѓромак ѓлас; сшомачина велика, и још већа задњица; на ноѓама ловачке чизме, на ѓлећима ловачки ѓрслук са безброј ѓејова ѓуних ѓајрона и чоколадица (ѓонеки ѓуѓ заѓризе ѓајрон умесшчо чоколадице). Брацо, урлајући од сшраха, као да је видео боѓа, ѓада на ѓло.

- БРАЦО: *(Ваљајући се ѓо сцени)*
Где си бре, пиздо докторска? Провераваш, провераваш ме! Па шта? Пијем! Пијем јер ми шкоди!

Са различитиш сшрана сцене ушрчавају Моца и Боца, бацају се на ѓијаноѓ Брацу.

- МОЦА: Држ га! Он је!
- БОЦА: За врат! За врат!
- БРАЦО: *(Гушећи се)*
Пуштај ме, удавићу се!
- МОЦА *(У ѓлас)*
И БОЦА: Зајебали смо се!

ЈОВАН: Какав је ово мрак?
 МОЦА *(Брзојлејно)*
 И БОЦА: Зајебали смо се, председниче, Јоване Купусичу.
 ЈОВАН: Питам! Какав је ово мрак пао на Србију?
 БРАЦО: *(Трезнећи се у шренућку)*
 Ја сам их угасио.
(Показује на свейшљке)
 ЈОВАН: Пали светлост Брацо! Наша Српска Бања се од данас купа у светлости! Пали!

Брацо уз помоћ Моце и Боце диже мердевине, пење се на њих... Хваћиа голим рукама неке жице, варнице шрише... Бљесне свейлості. Мукла шшишина и дуго ходање Јованово по сцени.

ЈОВАН: *(Пригушено, као да саопшћава највећу шажу)*
 Знате ли ви, мишеви једни, да је управо завршена маратонска седница Владе Србије? Три дана!... После дуге свађе и натезања, хоће бити, неће бити, Баца се упишао, Буца се прејео зелених шљива... потпуно неочекивано, за министра “Министарства за капиталне инвестиције, туризам и угоститељство” изабран је: Ко?... Александар, Аца Попара – истакнути члан странке “Стара Демократија”. Шта то значи?..
 БРАЦО: То значи да је и последњи члан странке “Три кума” постао неко мудро. Ко ће, ако кум – куму, неће!
 ЈОВАН: Ухапсите провокатора!

Моца и Боца скачу на Брацу.

ЈОВАН: Ово је последњи пут како се у нашој Српској Бањи клевеће истакнута српска странка, “Стара демократија”, да има само три члана, три рођена кума!
 БРАЦО: Тетак, па то сви знају.
 ЈОВАН: *(Разгневлено)*
 Ја не знам! И нећу да знам!... Ја знам само једно, господо другови... од вечерас...
(Зайшиши као луд мобилни у Јовановом цеју. Овај га хићро вади, окреће се шублици и сикшавим шласом разговара)
 Нисам рек’о! Сад ћу да кажем. Нисам је још контактир’о. Контактираћу је. Питаћу је. Жено божија, прекидај везу,

- (Шајћом)*
прислушкују. Готово...
(Браци, Моци и Боци)
Где сам оно стао?
- БРАЦО: У гов...
- МОЦА
И БОЦА: *(Брзо, да забашуре Брацу)*
Од вечерас!
- ЈОВАН: Шта, од вечерас?
- МОЦА
И БОЦА: Не знамо! Почели сте реченицу, од вечерас.
- ЈОВАН: Знам!
(Пије се исјод кошуље)
Врућ зној... Слушајте пажљиво, ово ћу рећи само једном:
Од вечерас, у нашем институту за мршављење, имамо једну министарку. Да, МИНИСТАРКУ и њену ћерку! Та министарка се зове Ружа Попара.
- БРАЦО: ... Она врећа гов...?
- МОЦА
И БОЦА: Она врећа!?
- ЈОВАН: Е па ја ћу тебе, тетково теткинче, да затворим у бувару!
Има да те три пута закључам и да прогутам кључ. Јеси ли нормалан, министарку називаш врећом гована!?
- БРАЦО: Ја сам рекао само "гов"!
- МОЦА
И БОЦА: Ми смо рекли "врећа"!
- ЈОВАН: Јао Јоване! Јао, са каквим ја будалама радим! Мене овде облива, час врео, час 'ладан зној. Идиоти! Министарка нам је у кући!
- СВА ТРОЈИЦА: Идиоти.
- ЈОВАН: Моцо, Боцо! Од овог часа ви ми одговарате за живот министарке Руже Попаре.
- МОЦА
И БОЦА: Разумемо друже Јоване!
- ЈОВАН: Брацо, одмах зови доктора Мирослава да саопшти госпођи Ружи да је постала министарка. Не! Ја ћу лично да јој саопштим. Баш ја. Зови доктора, да зове Ружу. Да,

овде... Чекај! Склоните ове мердевине, дајте цвеће, заставу, две заставе, да то буде мала свечаност кад се ја министарки обратим... Може и музика. Не, не може музика! Ја ћу то њој лично да саопштим, као поверљиву информацију која има своју цену. А, шта кажете?

Јован примећује да ови гледају у нешто иза његових леђа и да га уопште не слушају. Полако се окреће и, на свој ужас, угледа Ружу.

Сцена 5.

Пређашњи, Ружа.

Јован се избечио, хваћа дах, а затим свечано шири руке и креће ка Ружи с намером да је, по добром српском обичају, изљуби три пута. Сви шире руке и лица у осмехе. Ружа се повлачи, уљашена је...

РУЖА: Шта сте се избечили, као да вам је кнедла упала у грло?

ЈОВАН: Кнедла је упала у бању, није у грло. Овај...
(*Сећаше се, шири осмех; свечани глас*)
Па честитам, госпођо Попара, министарско наименовање, вашег мужа, Александра првог...

БРАЦО, МОЦА

И БОЦА: Па честитамо...

РУЖА: Стој! Нема љубљења, ја сам поштена жена!

ЈОВАН: Наравно да сте поштена жена, и министарка! Честитам од свег срца у своје име, у име своје жене и свих грађана Српске Бање.
(*Наваљује да је љуби*)

РУЖА: (*Опширући пољупце са образа и бранећи се од честитки осталих*)
Ништа ја вас не разумем! Ко је министар, а ко министарка? И какве ја везе имам са тим?

ЈОВАН: Ви не знате?

Јован јој савијава вест као највећу тајну: Најпре јој савља руку преко рамена; Ружа га удара по руци. Затим склања руке иза леђа, сагну се, шиши и љује Ружу у уво. Ружа испушта гласове, чуђења, усхићења, неверице, одушевљења; чачка уво прстом... Истовремено, остатак скупи, климањем глава потврђује оно што не чује...

- РУЖА: Мој Аца?! Аца звер?
- ЈОВАН: Да. Што значи да сте ви постали министарка.
- РУЖА: И ју! Па како ја то не знам?
- ЈОВАН: Не знам како не знате. Зар вам нису јавили на мобилни?
- РУЖА: Нису. Доктор Мирослав је забранио употребу мобилних телефона док траје терапија. Ено их у његовом столу...
- Тоџ иренуџка заишиџи мобилни у Јовановом џеџу. Јован га брзо вади.*
- ЈОВАН: *(Љуџиџиџо)*
Јесам! Јесам и јесам! Жено божија, немој да ме зовеш сваки час! Имам важна државничка посла! Прекидам!
(С лица му несијаје џрч беса иреџварајуџи се у широки осмех џолџронсиџва)
Пуно вас поздравља моја жена Живка.
- РУЖА: А како ме то поздравља?
- ЈОВАН: *(С ужасном озбиљношћу)*
Као министарку.
- РУЖА: *(Пуна себе)*
Хвала, нећу јој то заборавити.
- МОЦА
И БОЦА: *(Поданички)*
И ми смо, И ми смо...
- РУЖА: *(Великодушно)*
Наравно, нећу ни вас заборавити, и ви сте мој народ.
- ЈОВАН: Молим вас, ми вама треба да чинимо. Ево, ако ја могу нешто, само кажите?
- РУЖА: *(С оклевањем и џодозрењем)*
А, да није ово нека представа, зајебанџија?...
(Ледена џиџиџина)
Јао Ружо како си ти наивна! Упецала сам се, а? Упецала?
- Тоџ иренуџка џоново заишиџи Јованов мобилни. Јован се за њега хваџа као за сламку.*
- ЈОВАН: Ево, ако мени не верујете, питајте моју жену Живку, она све зна.
- РУЖА: *(Прихваџајуџи мобилни)*
Ало, ко је тамо? Да, овде је Роуууз Попара, министарка...
Хвала. Не сметате Живка, мило ми је. До слушања...
(Враћа мобилни Јовану)
- ЈОВАН: Само га ви задржите. Вама је сад најпотребнији.

- РУЖА: Хвала. Имате право. Морам одмах да ступим у везу са Београдом.
(Најпре бесно приииска број, а зајим се дере)
 Ало! Ало! Живкице, јеси ли то ти? Овде Ружа! Чула си? Јесте, сад сам министарка! Слушај Живкице, прво тебе зовем! Никако да се ослободим те твоје сумње! Како које? Па то, што си сумњала да ћу ја моћи да ти вратим 3870 марака!... Немој! Знам ја колико ти волиш да позајмљујеш, али знам и да волиш своје паре... Таман посла, никако, вратићу ти и ако нећеш!... Љубим и ја тебе, слатка моја Живкице...
(Склајајући мобилни, као за себе)
 Кељаторка
(реч је намерно са "љ")
 матора. А што да јој вратим, кад неће?... Опростите, ја бих још који број да окренем?
- ЈОВАН: Задржите га, имам ја други.
(Сервилно показује дрући)
- РУЖА: Е па, Београде, Ружа министарка долази. Једва чекам да видим Ољино лице ујутро... Ало! Ко је то тамо! Како ко је овде! Зар ме не познајете?...
- Ружа, дерњајући се у мобилни, одлази ка згради и несћаје. Јован показује жесћовима да сви буду тици и да се разилазе.*
- ЈОВАН: *(Шайајим)*
 Моцо, Боцо, сигурност друг... госпође министарке је у вашим рукама; ни секунд без заштите, ни секунд! Пссст...
(Показује жесћом – два прста из очију: "Не исћушћајте је из вида")
- Једино Брацо у одласку добацује:*
- БРАЦО: Почело је шишање пацова...

 Сцена 6.

Ружа, др Жџањац и Оља. Мало касније, Аца и Пејар. Зајим, Моца и Боца.

Свејлосћ исћред зграде инсћићућта се йолако жаси... Освејљавају се два велика йрозора, у њима видимо: На йрвом – Ружу како нейрекидно виче у

мобилни и зестичулира рукама; на другом – повремено улећи понеки део обнаженог тела Оље или др Жгањца. Истовремено, са силовне сирани зграде инстинктивно, дуж крова и олука, изнад осветљених прозора, шуњају се Петар (зрмаљ) и Аца (мршавко)... Тражећи одговарајући прозор често ударају главама о горњу ивицу сцене. Застају изнад Жгањчевог прозора... Аца чврсто држи Петрове ноге око свога врата и полако га спушта наглавачке према горњем раму прозора... Застају мобилни.

АЦА: (Кроз зубе)
Искључи га! Ми смо у акцији “конспирација”, будало једна!

ПЕТАР: (Сивењући)
До сад је био искључен, сам се укључио...

Петар брзо вади Мобилни, али му овај испадне на земљу испод њих; иштивање уишне.

АЦА: Кребилу, разбио си центар комуникације! Сад смо одсечени од Београда!

ПЕТАР: Да одем по њега?

АЦА: Пусти мобилни. Гледај! Видиш ли нешто?

ПЕТАР: (Истежући врат преко горњег рама прозора)
Само њу видим, гола је.

АЦА: Жмури, ако ти је живот мио!

ПЕТАР: Њега не видим.

АЦА: Њега?! Отвори очи и гледај само њега.

ПЕТАР: Да. Не. Не видим њену главу... а, ууу, како је ваша жена омршавила!

АЦА: То је од куре.

ПЕТАР: Јао! То је Алис.

АЦА: Хоћеш, да те испустим? Откуд ти знаш како изгледа моја ћерка?!
(Ипушта му једну ногу)

ПЕТАР: (Очајнички)
Мајке ми не знам! Претпостављам.

АЦА: Немаш ти шта да претпостављаш. Шта тачно видиш?

ПЕТАР: Друже Ацо, видим голо женско тело и један пар длакавих мушких ногу.

АЦА: *(Умало није исцусио Пејра)*
Знао сам! Петре, ево ти пиштољ, уби га!

Истиовремено, У љубавном заносу, Доктор и Оља су се померили од прозора.

ПЕТАР: Сад ништа не видим.

АЦА: Истегни се Петре. Наређујем да се истегнеш!

ПЕТАР: Пашћу!

АЦА: Чекај!

Аца грчевито држи једном руком Пејрове ноге око свога враћа, другом скида каши. Каши омошава око Пејрових ногу и полако га стиша...

ПЕТАР: Јао, мајко!

АЦА: Не вичи, у сигурним си рукама.

ПЕТАР: Ви сте луди! Погинућу... Могли смо лепо да гледамо са земље.

АЦА: Нисмо могли. Само одозго, из птичије перспективе може да се види шта ОН то ради њој. Реци шта видиш.

ПЕТАР: Видим... из птичије, ништа не видим.

АЦА: Видиш ли Ружу?

ПЕТАР: Да. Не. Само поједине делове њеног тела.

АЦА: Петре, немој да ме лажеш, буди човек и кажи шта мораш...

ПЕТАР: Она га хвата за... руку

АЦА: *(Не чује реч "руку")*
Аааа! Ево ти пиштољ. Уби га!

Аца покушава да дојури Пејру ишишћољ. Не може. Извлачи га горе. Пејар, сав срећан, хвата се за оџак и не исцуси га. Аца му тура ишишћољ у руке. Пејар се шресе грчевито се држећи оџака.

АЦА: Ако си човек, узми пиштољ.

У шај мах, јурећи с обе сйране крова, Моца и Боца се из мрака бацају на Ацу и Пејра.

МОЦА

И БОЦА: Е нећеш ти на нашу министарку!!

Брзи ударци и шкљоцање лисица. Обојица су везана за Моцу и Боцу. Пеџар губи свесћ...

АЦА: Мамлази јед... !

МОЦА *(Кроз зубе)*

И БОЦА: Шапући! Хоћеш да нам пробудиш нашу милу министарку, то хоћеш?

Сћежу Ацу око враџа.

АЦА: *(Гушећи се)*

Мам, мам мамлази једни, знате ли ви кога хапсите?

МОЦА *(Шегачећи се)*

И БОЦА: Знамо! Једну важну личност!

АЦА: Ја сам, полицију позорничка, начелник! Начелник Мупа једног великог града.

МОЦА Одлично! Такве ми волимо! Марш у станицу! Бандо

И БОЦА: једна!!

Моца и Боца, карикирајући тишина, одводе ухаишенике у мрак...

На прозору се појављује Докџор, заправо, само засенчени профил са лулом. Тек по лули знамо да је то докџор. Мирно њали лулу, ѓледа месец, удише ваздух, слуша цвркућ тишица... У току целе сцене нећемо видети осветљено докџорово лице (Заменеује га сџајисџа).

Истовремено: Каџак подрума се полако оџвара, из њега исџузи Кнедла... Он се џрикрада докџору Жџању; сџаје исџод прозора, качи кишобраном докџора за враџи и наџло ѓа џревуче џреко рама прозора на џло. Жџању исџада лула из усџију. Удара ѓа још коџи џуџи. Овај је неџомичан. У одсеву месечине, Кнедла вуче докџорово џело ка џодрумском оџвору. И, као да је то сасвим нормално, чуџа бркове са докџора и леџи их на своје лице; чујемо јаук. Гурне ноџом џело у оџвор подрума и заџвара каџак. Подиже лулу са земље, џовлачи дим џ, иако је тишина, сасвим немоџивисано се раздере:

КНЕДЛА: Тишина! Мојим пацијентима је потребан сан!

Кнедла, обасјан месечином – њеџово лице – сада се не разликује од др Жџањаца.

Ружа и даље џелефонира и ѓесџикулира.

ЗАВЕСА

ДРУГИ ЧИН

Сцена представља просторије бањске команде полицаје – типична српска полицаја: Огромна просторија са столовима и великим вентилатором који виси са таванице; ситиче се утисак да ће краци вентилатора сваки час неком одсећи главу; због тога, сви актери, пролазећи испод, увлаче врат дубоко у крагну, или иду погнути. У дну сцене дугачак зид са централним, роширајућим вратима. Десно од врата, на зиду, ознаке које суђеришу да се иза решетки крије бугара. Лево од рошиционих врата грандиозне зидне новине са поштерницама, и гомилом коверата “са белим прахом”; доминира поштерна “Кнедле”. На просценијуму, лево, одвојена великим огледалом постављеним укосом, налази се прислушна кабина са инсталираним магнетофоном за снимање разговора. Огледало је прозирно, иако да они који седе у кабинџи, (па и гледаоци из позоршне сале) могу да посматрају шта се дешава са друже стране. На просценијуму, десно, кабина типичног српског клозета; графити по зидовима, накривљени кочилић и шоља са тушем изнад. Клозет истовремено представља глуму собу због тога су врата патацирана изнуира и шоља. (И прислушна кабина и клозет се осветљавају само када се акценује оно што се дешава у њима).

Сцена 1.

Митар и Боца, поном Јован и Моца.

У прислушној кабинџи дрема Боца. По просторији нервозно шта Митар – ерски зајбанџи, никад не знаш да ли се зајбава или је озбиљан; сваки час поправља туше на глави забијајући икадо у слику Кнедле. Из звучника се чује музика, а затим, после дужег шшшања и крчења, хрпави глас сшкерке...

ГЛАС ИЗ ЗВУЧНИКА: Јован Купусич, председник, долази! Јован Купусич, председник, долази!...

Прекида се емшовање из звучника. Митар се унезвери, улеће у кабинџу, шресе Боцу.

МИТАР: Не спавај! Председник долази!

БОЦА: Зар и њега?

МИТАР: И њега, него шта!

БОЦА: Разумем!

Боца сјаје у сјава мирно, са прсиом изнад тасиера за укључивање магнефонa. Иза роиационих враи се чује Јованов зромак лас. Мишар исирчи из кабине.

ЈОВАН: (Глас иза враи)
Где је он!

На овај џовик Мишар се залеће ка враима... Кроз роиациона враи улеће Јован са двоцевком о рамену и цекером џуним зеленица у рукама.

МИТАР: (Усхићено)
Јоване Купусичу!

ЈОВАН: Митре Мирићу, бога му пољубим, шта се то у моме граду дешава? Зашто конспирација и забрана употребе телефона? Кажу да си наредио само усмену комуникацију.

Боца укључује магнефон. Чује се зујање и шишање, али одмах пресијаје. Ово блокира Мишра у одговору; сјаји ошворених усја... а зајим брза да би забашурио оно што се чуло.

МИТАР: Ви знате да се све и свако у овој држави прислушкује. Хвала Богу.

ЈОВАН: (Загледа џоштерницу Кнедле)
Хвала Богу. Овај, бре, исти доктор Мирослав.

МИТАР: Исти, да га јебем.

ЈОВАН: (Скидајући двоцевку, леденим ласом)
Где је?

МИТАР: (Хвајајући Јованову руку са џушком)
Не, Јоване! Шта ће вам то?

ЈОВАН: Како шта ће ми? Митре, па ви бар знате, ишли сте у позориште.

МИТАР: Са школом.

ЈОВАН: Ха! Пушка која се појави у другом чину, мора да опали у петом.

МИТАР: Бојим се да је ово и први и последњи чин...

ЈОВАН: (Усјукнувши)
Јел почело да нас хапси?

МИТАР: Најebasмо Јоване. Он је стигао!

ЈОВАН: (С неверицом)
Не. То није могуће. Паре смо послали, теле заклали...

Јован се придржава за срце; из цеџа вади љоску са вискијем, најџеже... И Миџар најџегне.

МИТАР: Стигао је. Ту је. Инкогнито је.

ЈОВАН: Чекај, бре... Ко је стигао?!

МИТАР: Он. Вееликооо...

Показује рукама "муда". Јован џонавља џај гњесџ.

ЈОВАН: Овако велика?

МИТАР: Још већа.

(Овога џуџа са обе руке чини два велика џолукруџа, као да носи лубенице у наручју)

ЈОВАН: Шта је, ту је... Да кажем жени да ми спреми џебе и дугачке гаџе?

МИТАР: Ти мислиш да је ствар тако озбиљна?

ЈОВАН: *(Разљуђено)*

Шта, ја мислим? Ти мислиш!

МИТАР: Има једна олакотна околност.

ЈОВАН: *(Хваџа се за сламку)*

Олакотна околност?

МИТАР: Јесте. Жена Аџе Попаре је у...

На џомињање џоџ имена Јован се укруџи хваџајуђи се за срце.

ЈОВАН: Аџа Звер? Министар. Уништиџе нас! Срце, јао...

МИТАР: Не дај се Јоване, друже мој.

ЈОВАН: Причај Митре.

МИТАР: Ти знаш да је Ружа министарка у нашем...

ЈОВАН: Јебеш Ружу. Шта је с њим?

МИТАР: Аџа Звер је у...

(Показује џрџџом на решетџке)

ЈОВАН: *(С невериџом)*

У? У бувари?

МИТАР: У бувари.

ЈОВАН: Пуштај га одмах, мајку ти јебем блесаву!

МИТАР: *(Пун себе)*
Он још не зна да ја знам. Али, ја знам, да он не зна, да је министар. Ти ћеш да одлучиш шта ћемо.

ЈОВАН: Јао, срце!

Јован се сручи на њод. Његова оџромна телесина буйну њаквом снаџом о њод да буди из дремежа Боцу ѡрисушкивача. Боца џуби равнотјежу на искошеној сѡлоци и, заједно са њом, ѡреска о њод. Бука је узбудила Ацу у бовари. Зачује се ударање ѡсници о враѡа боваре и рика Аце Звера.

АЦА: *(Из боваре)*
Отварај бандо бандитска! Отварај! Све ћу да вас уништим!

На ову рику и ѡсничење ѡ враѡима, Јован скаче као оѡарен. Хваѡа ѡушку и цекер, зажди ка враѡима.

ЈОВАН: Пуштај га, и види шта хоће.

МИТАР: Како ћу сам? А ти?

ЈОВАН: Доћи ћу после... Зар не видиш да журим? Жена ме већ два сата чека да се вратим са пијаце.
(Показује цекер)

МИТАР: Али ја...

ЈОВАН: Снађи се!

Јован као фурија излеће кроз роѡациона враѡа.

Сцена 2.

Миѡар, Боца, Оља. Касније, Моца.

Враѡа убацују у ѡросѡорију нафракану Ољу – ѡкреѡан буѡишк. Миѡар је џледа као да је ѡала са Марса.

ОЉА: *(Без ѡоздрава, оѡѡро и бескоѡромисно)*
Господине начелниче, ја, као свесна грађанка, морам да вам скренем пажњу. Онај Шумадинац, на рачун наше државе и демократског режима прави неумесне шале. Прво шале, а после, ко зна у шта то може да се изроди?

МИТАР: *(С ѡодсмехом)*
Шта је, одбио вас?

ОЉА: Мене да одбије?
(Огледа се у њрозирном огледалу њрисулине кабине)
Свашта.

С дроге сѡране огледала: Боца ѡрави недолитне ѓесѡове ѡрема најѡћеним Ољиним уснама...

АЦА: (Глас из боваре)
Отварај, бандо бандитска! Све ћу да вас уништим! Не знате ви ко је Аца Звер!

ОЉА: Ево, већ је почело.
(Наћули уво ка бовари)
Непријатељи не мирују... А кад ме већ не питате за министарку... Пих, она воли кнедле са шљивама.

МИТАР: Бежите, данас нисам у стању ни да вас гледам, ни слушам!

ОЉА: Молим вас, он – муѡахедин један, рекао је да су политички вицеви наша стварност. Да је то рекао неки Србин, 'ајде – де, знала бих да је зафрканција. Али, кад то каже један несврстани... Ту нечега има!

Аца урличе из ћелије. Миѡар ѓура Ољи у руке листѡ харѡије и оловку; ѡѡѡискује је ка враѡима клозеѡа.. Оља ескивира, ѡако шѡѡо загледа Кнедлину ѡѡѡерницу...

ОЉА: Ја вам кажем! Ту нечега мора да има!... Овај је плунути доктор, само без бркова.

МИТАР: Ево вам папир и оловка. Ево вам глуже собе, па све то ви лепо напишите и потпишите.

ОЉА: Него шта ћу, него ћу да напишем и потпишем!

Миѡар закључава Ољу у клозеѡ. Како ко уће у ѓлуву собу, ѡако сви шумови, вика, или ударање, ѡсѡјају радње без ѡона. Све шѡѡо се дешава у клозеѡу ѓледамо као неми филм. Видимо: Оља најѡре ѓледа у клозеѡ и нахерени койлић, а заѡим бесни... . Нешѡѡо касније вади ѡаѡирне марамике и њима хваѡа даску сѡушѡјајући је. Поклоѡац клозеѡа ѡаѡаѡира ѡаѡирним марамикама, седа врхом задњица на њих... Покушава да ѡише, размишља, загледа се у ѓрафиѡе на зидовима; један избрише, дрући најѡише...

МИТАР: *(Урличе не би ли надљласао вику “Звери” из боваре)*
Моцо! Моцо! Где си Моцо! Дај кључеве, закључам ти га мајци!

Роџациона враџа избацују на сцену Моцу, који звецка кључевима.

МОЦА: Разумем друже капетане! Одмах!

МИТАР: Откључавај прдару! Пази, Аца звер још не зна да је постао Министар. Нека то сазна од жене.

МОЦА: Разумем!

Миттар и Моца енерџичним кораком умариширају у бовару.

Сцена 3.

Исџи, Аца и Пеџар.

Из боваре, као фурија, излеће Аца. за њим Миттар, Пеџар и Моца... Изненада, Аца сџане и загледа се у Миттра. Миттар заузима сџав мирно и исџаљује неколико одсечних реченица.

МИТАР: Господине начелниче! Командир полиције Српске Бање, Митар Мирић! Страшна грешка, страшна... Господине начелниче, моји агенти нису криви. Они су само вршили своју дужност... Ја сам крив. Ако је неко крив, ја сам крив. Шта има они да траже на крову лечилишта?

Аца љокушава џаџшањем и блаџонаклоношћу да одвуче Миттра од џеме крова.

АЦА: Не мари друже командире. Најважнија ствар је безбедност. На својој кожи сам осетио ефикасност ваше службе. Народ Српске Бање може мирно да спава.

МИТАР: Трудимо се господине начелниче!

АЦА: *(Изводећи Миттра најред, у љоверењу)*
Митре, знате, ја нисам службено овде. Па вас молим, оставимо се формалности.

МИТАР: А, не! Ви сте мој гост данас. Моцо! Тркни до “Три српска папка” и види јел’ све спремно.

МОЦА: Разумем господине капетане!

- МИТАР: *(Задржава њокрећом руке Моцу да сачека)*
Мало мезе, господине Попара. Две, три киле крменадлице, вешалице, бризлице, наш специјалитет – запечена паприка и јаретина у кајмаку, одличан црњак. Нигде се, као у Србији, не крка.
- АЦА: Друже Митре, ја сам овде у, такорећи, конспирацији. И, не бих волео, знате?
- МИТАР: Немам проблема. Моцо, кажи газда Раки да ћемо овде.
- МОЦА: Разумем! Овде, командире!

У току целе ове сцене Пећар неће њрозоворићти ни реч. Праћиће са занимањем збивања и њићиће се шћиа ља је снаишло. Моца излеће кроз роћиациона враћиа.

Сцена 4.

Мићар, Аца, Пера, Брацо.

Роћиациона враћиа убацују на сцену Брацу. Исиољ моменћиа Аца и Пера окрећу лица ка зиду – шћо раде кад љод се неко нећознаћти бане. Брацо бленћаво љледа у Ацина и Перина леђа... Дуљо ћућти разјайљених вилица.

- МИТАР: Ако немаш шта да кажеш, слободан си!
- БРАЦО: Имам. Онај Арапин, Шумадинац, онај муцахедин талибански, онај...
- МИТАР: Јел то због жене?
- БРАЦО: Неее. Мој тетак ми је рекао да пријавим, кад треба да пријавим. Откако је она врећа го... постала министарка.
- МИТАР: *(Жусћиро ља ѡрекида)*
Ево ти хартија и оловка. Шта имаш напиши и потпиши. Изволи, глува соба те чека!
- БРАЦО: Шта се дереш? Нисам ја глув. А оном муцахедину ћу зубима... он на моју Лепојку...
(На уво)
Само за вас, министаркина слаба тачка... воли кнедле са шљивама...

Мићар хићиро убацује Брацу у клозетћ, закључава за њиме враћиа. Неми филм у клозетћу, само овоља ѡућиа са Брацом и Ољом; ѡочетћни сукоб ће се заверићћи ѡкушајем коићуса, који ће осујетћићи долазак новољ доушника...

МИТАР: Ето, све сте видели. Шта сам оно хтео? А, да: Наш човек тај Рака! Дуго је у пензији. Убио, нехотице, у лову, неког руководиоца – писале су новине. Сад држи кафану “Три српска папака”, да не зарђа, и свакоме хоће да помогне. Гаће би продао за друга, купио нам блиндирани Ауди 100, ма шта да вам кажем, све би дао, као онај Василије Остојић из Јагодине, што је продао бубрег да купи ћерки кола. Писале новине!

АЦА: Молим вас, без публицијета.

МИТАР: Немам проблема. Боцо!

У кабинџ за љрслушкџвање: Из дремежа, као ођарен, скаче Боца.

БОЦА: *(Из кабџне)*
Ја! Друже командџре!

Аца се сеца на ѓлас кођи долази из неочекиванођ љравца. Миђтар, схвађивши шџа је урадио, љочиње да урличе и руком одмахује у љравцу ођледала; ѓесџ – “не излази”.

МИТАР: Моцо! Мацоооо! Не Боцо, него Моцооо!

Сцена 5.

Исџи, Моца.

Подсџакнуђ ужасном дреком свођа командџра, Моца улеће кроз рођациона врађа.

МОЦА: Господине команданте! Роштилџ стиже!

Боца, видевши кроз љрозџрно ођледало шџа се збива, чџни ѓесџ омаловажавања љрема Миђру, седа, сџавља нође на сџо, љокрива лице новинама.

МИТАР: Моцо, све новинаре, и ону телевџзџску мастиљару Бебу – гребу, у прдару! Ионако су се распрдели: Нова власт оно, нова власт ово... све сама банда друж, господине Попара.

АЦА: Није неопходно, демократија је.

МИТАР: Моцо, није неопходно, демократија. Шшш!
(Гесџ ођџушџања)

Моца нечуђно клизне кроз рођациона врађа...

Сцена 6.

Мийџар, Аџа, Пеџар. Неиџо касније, Моџа.

АџА: *(Одводи Мийџра у сџирану, џиџик уз џано са коверџиџма)*
Знате, друже Митре? Ја и мој помоћник Петар Јовановић...
(Пеџар се наклони ћуџике)
овде смо по сасвим приватној ствари...
(Гледајући џа дуџо у очи)
Имао бих за вас...
(Уџиџре му џрсиџом у џрудџи)
једну молбу...

У оклевању да изрекне молбу, Аџа џрџмећује коверџиџе; скреће џрсиџ са Мийџра на коверџиџе.

АџА: Какви су вам ово коверти, доставе?

МИТАР: *(С олакшањем, коначно њеџова џџема)*
Погледајте господине Аџо...

АџА: Друже, све за вас, друже.

МИТАР: *(С осмехом лиже џрсиџ, умаче џа у коверџиџи, и џоказује џа Аџи)*
Погледајте друже Аџо: Машта српског талибана је неисцрпна кад је у питању зајебаване комшија. Ево, имамо и коверат и бели прах. Коверат, као биолошку бомбу примила учитељица Цоџа Бабеџић од ученика који је добио јединицу. Одокативном методом, мирисом и укусом, утврђено је...
(Демонсџираџиџивно лизне свој џрсиџ)
– пшенично брашно, тип 400. Други коверат...
(Лизне џрсиџ и умочи џа)
беби пудер! Трећи – брашно, тип 500! Па талк за смрдљиве ноге; опет брашно, тип – 800; затим: Гипс, туџани андол, густин, чукана паприка, млеко у праху, јаја у праху, пудинг и ово... Црвени коверат упућен нашем председнику Јовану Купусичу, а унутра – погодите сами шта?

Мийџар лизне џрсиџ, замаче џа у коверџиџи; нуди Аџи. Аџа с оклевањем лиже џрсиџ и умаче џа у коверџиџи. Обоџиџа сџиџоје са истиуреним џрсиџиџма.

МИТАР: Да пробамо. Свака роба мора да се проба.

Гошњово истовремено сјаваљају њрсџи у усџа њробајући укус њрашка...

МИТАР: (Мљацкајући сласно)
Шта кажете?

АЦА: Не знам. Прилично је гадно.

МИТАР: Нећете веровати... туцано, суво пасије говно...
(Аца осџаје без речи, њљуцка у марамицу)
А, јесте ли видели? Провинцијски српски талибани не
мирују. Писмо, писмо стиже. Свако, ко држи до себе,
примио је бар један, два или више коверата...

АЦА: (Озбиљно, гошњово сџироџо, уџирући, до бола, њрсџи у џру-
ди Миџра)
Доста! Овде сам сасвим приватно, и имам једну молбу...

МИТАР: Немам проблема.

АЦА: Мој помоћник Петар, и ја, морали би још данас да се
нађемо у институту доктора Жгањца... као његови паци-
јенти.

МИТАР: (Хваџајући се брзо за џелефон)
Одмах!

АЦА: Чекајте. Битно је да нас двојца, тамо, будемо потпуно
непознати... Моја жена и ћерка не смеју да нас препознају.
Апсолутна законспирисаност.

МИТАР: (Удара се руком њо челу, слеће џуџе)
Скидај гаће Митре! Скидај! Аооо, која сам ја будала! Ид-
иот. Зар мени, пред носом, да некакав наш, српски
доктор, из кантоналне Швајцарске, спроводи шпијунажу,
антидржавну делатност и заговара поделу Србије на
кантоне. Начелниче, пустите мене, да му се ја најебем
мајке!

АЦА: Митре, није то у питању...

Аца се нађиње ка Миџру и у уво му саџаџава џајну. Чује се само Ацино
неразџоветњо џиџиџање и Миџар који џџуџиџа анималне џласове.

МИТАР: Аааа! Хааа! Е? Оооо! Јах! Јах! Јах... Немам проблем
друже попара. Иако, ако мене питате, ја сам за усрану
мотку, па распали. Моцо! Моцо! Моцо!

Моца, зароџиран неколико џуџа, излеће гошњово оџамућен из роџационих
враџа.

МИТАР: Моцо, донеси из магацина све што имамо за маскирање, прерушавање.

Моца салутира роширајући се око своје осе, излеће кроз роширацију...

Сцена 7.

Пређашњи, Рака.

Истовремено роширација избацује Раку најовареног њладњем њушећег роширила и боцама вина, кобасицама око враћа, хлебовима испод мишица.. Аца и Петар њо инерцији окрећу леђа.

МИТАР: Наш је!

АЦА И ПЕТАР: Наш је?

РАКА: Ваш сам, Мирићу друже Митре! Још се пуши!

МИТАР: То Рако, то роде!

АЦА: О – хо – хо!

У њрислушном боксу лево, Боца се мучи њри њољеду на њолико месојеђе. У Клозеићу, десно, уђраво њочиње “ваћачина”.

МИТАР: *(Придајући следећем њићану нарочићу важност)*
Рако, каква је ситуација на терену?

РАКА: *(Зайечен, сјуићајући њровијанѡ на сѡ)*
Извештај?

МИТАР: Него шта него извештај... и то другу НАЧЕЛНИКУ.
(Аци)
Дозвољавате?

АЦА: Дозвољавам.

РАКА: *(Сачекавши Мићров знак ѓлавом)*
Безбедносна ситуација у нашој општини, а и шире, сагледана кроз прометницу, то јест кроз јавни угоститељски објекат “Код три српска папака”, може се дефинисати као безбедна... Као апсолутно, потпуно и крајње безбедна.
(Наљло се окрене ка ѡаноу ѡоказујући ѡрсѡом на ѡоћерницу Кнедле)

Овај, исти наш доктор Мирослав. Ко да су браћа, у дупе их јебем жуто.

Аца задовољно климне ѓлавом. Мишар покрећом руке ошћушћиа Раку.

МИТАР: Задовољан сам. Можеш бити слободан.

РАКА: Разумем!...
(Зажди кроз врашћа)

Све до краја другог чина, сваки од актера ће у пролазу, кришом или намерно, узимаћи са столице комаде рошћилца. Жвакаће, мљацкаће, ѓовориће преко заложја...

Сцена 8.

Пређашњи, Моца и Лейојка.

Рошћациона врашћа најпре избеце Моцу са ѓомилом маскирних реквизишћа у рукама, а зашћим и Лейојку... На појаву Лейојке Аца и Пера окрећу леђа; Моца баца сако преко маскирне реквизишће. Лейојка је више зашћањена пошећим рошћилцем него присушћним особама.

МИТАР: (Хвашћајући Лейојку за задњицу)
Дођи после.

ЛЕПОЈКА: (Ошамаривши ѓа реда ради)
Чибе! Нисам због тога дошла. Дошла сам јер ме муж злоставља. Не само да ме злоставља,
(Прави се да ћлаче, и неверовашћино брзо ѓовори)
него ме оптужује да имам нешто са оним талибаном Шумадинцем. А он, мој муж, Брацо Дероња, не само да краде пасуљ из болничког магацина него и брише ципеле државном заставом...
(Сшћаје исћред оћгледала, намешћиа минић)
А, како ми стоји ово сукњиче?

МИТАР: Изволи у канцеларију.

Мишар јој ѓура шћшћир и оловку у руке пошћискујући је ка ѓлувој соби.

ЛЕПОЈКА: (Пре него шћшћо се врашћа ѓлуве собе зашћворе за њом)
И још нешто, министарка...

МИТАР: Знам. Воли кнедле.

У џлувој соби: Лейојка зајиче Ољу и Брацу у недолжном односу. Неми Филм: Почине ойише шамарање и бексиво кроз мали прозор. Браци се на шренућак заглави задњица, али, када ђа Лейојка убодје оловком, он йоуш чейа излеће; Лейојка ѓраби за њим... Клозей осйаје йразан... Пре неѓо шйо изађу, уредно осйављају исйисане досйаве на сйушйену даску клозейа. Паралелно са ѓлувом радњом, ѓледамо друђе акйере... нейријайна шйшина. Прекида је Аца.

АЦА: Каква случајност, и моја жена Ружа воли кнедле са шљивама.

МИТАР: *(Пожуривши да йовлађује)*
Знам!

АЦА: Откуд знате?

МИТАР: *(Гушећи се кобасицом)*
Претпостављам...

АЦА: *(Ударајући ѓа по леђима)*
Јако су згодна ова ваша ротациона врата.

МИТАР: *(Искаљавши комад кобасице из душника)*
Јесте. Ми, у нашој општини, ротацију сматрамо за тековину октобарске револуције. Уградили смо је у сваку кућу. Све општинске зграде имају ротациона врата. Нека се види да је и код нас дошла демократија.

АЦА: Интересантан прилаз ствари.

МИТАР: Друже Ацо, извол'те пред огледало!

Ово је викнуо шйако јако да је изненадио Ацу, али је разбудио и Боцу у йрслушној соби.

АЦА: Ваш прилаз стварима и проблемима је заиста интересантан.

МИТАР: Хвала. Моцо, дај реквизиту... помози.

АЦА: Петре, помози и ти.

Сви жвађу мезелуке. Мийар и Пејар ойасују Аци око сйрука вешиачку йрбушину на чијем доњем крају виси велика "крйењача" – ѓолема кийа и велика муда. Моца йрийомаже. Мийар намешиа Ацу исйред оѓледала... У шйоку целоѓ маскирања, Боца ће фойоайарайом сликайи кроз йрозирно оѓледало...

АЦА: Побогу Митре, шта је ово?

МИТАР: Мушкост... Хе, хе, хе, што је личност – већа, то су и “већа”.

АЦА: Да нисмо мало претерали?

МИТАР: Што рекла она Босанка, “таман”. Кад навучете панталоне, испод ће да се клати к’о светосавско звоно...

АЦА: А лице? Шта ћемо са лицем?

МИТАР: Додај ми Моцо ту кутију са брковима.

Моца додаје Миџу њар бркова. Овај их леји на Ацино лице. Бркови су модел – а, ла Сјаљин.

МИТАР: Тако. А у очи, обојена сочива.
(*Гура му сочива у очи*)
... Погледајте се сад у огледало...

АЦА: ... Однекуд ми је познат овај лик?

МИТАР: Моцо, дај мантил и качкет!

Моца додаје дугачки кожни мантил и кожни качкет. Миџар их сјаваља на Ацу.

АЦА: (*Као за себе*)
Пљнути Стаљин...
(*Рикне као лав*)
Мене овде неко зајебава!

Миџар, Моца и Пеџар сјаваља мирно и њовичу у један глас:

МИТАР, МОЦА,

ПЕТАР: Неее!!!

АЦА: (*Сјаваљно извијајући обрвама*)
Откуд, ОВО, овде?

МИТАР: (*Смешан у њреџераној озбиљности*)
То су нам вишкови из фискалне 1949. године, друже Попара!

АЦА: Ху! Баш сте ме наљутили!

МИТАР: Друже Ацо, молим вас, пођите са Моцом у магацин, изаберите шта вам срце жели...
(*Моци*)
Моцо, јебем ти матер.

АЦА: Петре, полазимо!

МИТАР: Моцо, покажи другу начелнику...
 АЦА: Митре, зар ви то мени?
 МИТАР: Па где би ја то вама, друже Попара?...
(Клекне и савије главу)
 Пуцајте друже Александре... пуцајте, нисам крив...
 АЦА: *(Милујући га по глави)*
 'Ајде, 'ајде... видим да си искрен. Петре, крећемо.

Моца, Аца и Пејтар проишчавају кроз роиациона врати. Јован мирно клечи на поду, ошцире сузе, мрмља:

МИТАР: Како је он добар...

Роиациона врати се крећу око десетак секунди и шек онда избаце на сцену Јована.

Сцена 9.

Исти, Јован. Касније, Моца.

Улеће Јован у ловачком оделу, са томилом ордења која му прекривају цела прса; издваја се 12 истих ордена... Миштар подиже главу и усхићено устијаје.

МИТАР: Јоване, па ја то нисам знао. Мени нико није рекао, да сте ви, председниче мој, дванаестоструки херој совјет, наше општине – Српске Бање.
 ЈОВАН: Манимо се формалности. Држимо ли ми своју ствар у својим рукама?
 МИТАР: Држимо. Аца Звер се прерушио, ено га у лечилишту.
 ЈОВАН: Јеси ли му рекао да је министар?
 МИТАР: Нисам. Кад онако прерушен, сазна од жене, неће смети одмах да уједа
 ЈОВАН: Како си ти покварен.
 МИТАР: *(Поверљиво)*
 У поверењу, рекао ми је да је овде због своје жене и ћерке... Љубомора.

Јован процењује тежину Мишових речи, а онда, рикну колачећи очи.

- ЈОВАН: Митре Мирићу, ти си идиот! Ко још признаје да га жена вара? То Он по нама чачка, а и шире!
- МИТАР: 'Ајде? Не верујем. Иди!
- ЈОВАН: Иди ти! Колико ти је пара дао доктор Жгањац?
- МИТАР: Необично мало, друже председниче.
- ЈОВАН: Шта је то мало?
- МИТАР: Мало. Знам да сте били на операцији шуљева у кантонској болници у Швајцарској. Мислио сам – он је ваш човек.
- ЈОВАН: Пусти ти сад моје шуљеве. Овде се ради о глави, а и шире.
- МИТАР: И шире?
- ЈОВАН: Ја, својим ауторитетом и заслугама, успео сам, да му се одобри 88 милиона динара, и то из фонда за стамбену солидарност, и кредита за неразвијене.
- МИТАР: Ха, ја сам чист.
- ЈОВАН: Свињо шпијунска! И ти си гласао за то.
(Хвања Митра за љуцу)
Обе су ти руке, Митре Мирићу, гласале за тих 88 милиона, у знак колективног сећања на боља времена!
- МИТАР: Ја се,
(Савља руку на људу)
још увек друга Тита сећам, али од тих 88 милиона ни динара нисам видео.
- ЈОВАН: Па где су онда? Јебеш ме тужна.
- МИТАР: (Сигурнији у себе)
Ништа ја не знам, то су биле партијске паре, а ти си био председник партијског комитета. Ха!
- ЈОВАН: ... Митре?
(Хвања се за сламку)
А шта, ако је Аца Звер дошао само због жене? Да ли је то могуће?
- МИТАР: Могуће је. Али, увек има једно али што девојци срећу квари.

ЈОВАН: Ти си стварно идиот. Док ме не ухапсе ја ћу, бре, да верујем да је то све лудило социјалистичке, претрчителске, демократске буржоазије. Док цео свет гладује и умире, они плаћају девизама да не једу ништа. И још су срећни ако их доктор Жгањац прими у овај наш институт. То је то, бре!

МИТАР: Дај Боже – бре, да је тако како кажеш.

ЈОВАН: *(Полако диже цев двоцевке ка Миџировим ѓрудима)*
Митре Мирићу, последњи пут те питам:
(Заурла)
Држимо ли ми своју ствар у својим рукама?!!

МИТАР: Држимо мили председниче, држимо.

ЈОВАН: Убеди ме у то.

МИТАР: Показаћу ти нешто што мали број смртника зна...

ЈОВАН: *(Иронично)*
Немој да ме уплашиш?

МИТАР: Видиш ово огледало, као и остала је. Отворимо ли тајна врата...

ЈОВАН: Видимо службеника који спава.

Миџар ноћом избацује Боцу из џрисушне кабине

МИТАР: М'рш из просторије, стоко једна!

БОЦА: *(Трљајући очи)*
Разумем!

ЈОВАН: Вечни Гњиду! Па ти мене прислушкује...?

МИТАР: Шта ти пада на памет!

БОЦА: Шта вам пада на памет!

МИТАР: *(Боци)*
Ти се уздржавај од коментара. Излази. Слободан си.

Боца излази са сцене кроз роџациона вратица.

ЈОВАН: Зашто мене, Митре – милилитреее
(Удара се по челу кажиирсџом и џалцем џоказујући милилиџарску величину Миџровоџ мозџа)
шта ће ти мој глас на овим тракама?

МИТАР: Јоване Купусичу?! Па где би ја вама?! Зар нисте видели да сам службенику наредио да спава док сте ви овде. Ја, вас? Ни, говора!

ЈОВАН: *(Смекхан)*
'Ајде да ти верујем, али то још није довољно да се ствар држи чврсто у рукама. Где су доставе, прљави веш, дежурна ува? То мене интересује.

МИТАР: Хоћете једно, два, три? Пет ува!

Митар брзо откључава вратиа ѓлуве собе – клозетиа, широм их отивара...

МИТАР: Овде, у српском клозету, закон о лустрацији је давно заживео. Отворени досије.

ЈОВАН.

... Ја ништа не видим.

МИТАР: Пу, мајку им барапску! Збрисали су кроз прозорче.
(Брзим ѓокрећом руке скућља досиаве које су остављене на стиушћеној дасци клозетиа, ирђа их у цей)
Јао, нов графит, још се није ни осушио... "Ружа, министарка за киту"! Кад пре?. Ни смисла, ни духа. 'Ајде, шта му значи то, "министарка за киту"?

ЈОВАН: *(Почиње да се смеје)*

Баш је духовито.

МИТАР: Теби је "киту" духовито?

ЈОВАН: Јесте. То је скраћеница за "Капиталне инвестиције, туризам, угоститељство"

МИТАР: Министарство за КИТУ?

ЈОВАН: *(Клима ѓлавом и све жеиће се смеје ѓоказујући врхом двоцевке на мусаве зидове клозетиа)*

... И ово је, та, чувена, глува соба лустрације?

(Тресе се од смеха)

МИТАР: Смеј се ти. Само ти смеј. Све ово што видиш по овим зидовима – то је аутентичан глас српскога народа. Овде се на крају сазна истина и о теби и о мени и о свему. Хоћеш ли да ти прочитам шта народ мисли о теби?

ЈОВАН: *(Наћречац се уозбиљи)*

Да чујем.

- МИТАР: *(Чииа са зидова)*
 Јоване, о Купусићу, прошеташ ми по главићу!
 Председниче, курвин сине, мој те гледа из близине.
- ЈОВАН: Доста! Да чујем, шта мисли наш народ о теби?
- МИТАР: Па нема баш нешто тако, духовито.
- ЈОВАН: Читај, кад кажем!
- МИТАР: Ево... у Митра пандура, малецка је куу... Даље се не види.
- ЈОВАН: Читај даље.
- МИТАР: Ма није згодно, није ни у стиху.
- ЈОВАН: Читај. Немој да ти га ја прочитам?!
- МИТАР: *(Невољно)*
 Ево... Командир милиције Митар има жену курву... ето,
 није ни духовито, ни у стиху.
- ЈОВАН: Али је истина.
- МИТАР: Тако?! А ово – “Не гласај за Јована, врећу од гована”! Ха!
- ЈОВАН: Оно за твоју жену је тачније.
- МИТАР: Значи, пукла тиква! Хоћеш свађу?
- ЈОВАН: Стани бре идиоте! Јеси ли ми сам понудио да чујем глас народа?
- МИТАР: ... Боље да га обојица нисмо чули.
- ЈОВАН: Дај руку.
- МИТАР: Обе Јоване. Обе руке за тебе дајем.

Падају један другом у загрљај. Засузе... У њом часу зачује се глас из звучника.

ГЛАС ИЗ

ЗВУЧНИКА: Долазе: објекат 55 и објекат 56!

МИТАР: Јоване, сад ћеш да видиш како моја служба функционише. Упадај у кабину за прислушкивање и гледај, само гледај шта се ради, шта се ради на естради.

Јован улази у кабину. За њим се зајиварају враића. Јован се намеића на њокрејној сџолици да би иићо боље видео кроз њрозирно оггледало.

Сцена 10.

Исџи, Ружа и Алис.

Кроз роџациона врати улећу Ружа и Алис. Ружа, у једној руци, између два џрсиа – држи бели коверат, другом вуче Алис. Алис у џоку целе сцене не скида џољед са џреосџалоџ роџиџиља; џовремено, криџом, сџџџа џо коџи џеваи у усџа...

РУЖА: Погледајте шта ми је послало оно талибанско говно!
Биолошку бомбу!

АЛИС: Мама!

РУЖА: Шта, мама? Ни 24 сата нисам министарка, а они мени бомбу! Е па и ми бомбу за бомбу имамо! Хоћу да се онај арапски Шумадинац одмах ухапси!

АЛИС: Мама, молим те.

РУЖА: Нема шта да ме молиш! Угрозио је живот министарке и министарске ћерке, и има бити ухапшен!

МИТАР: *(Енерџично)*
Дајте ми то писмо!

Исџџне коверат из Ружине руке, оџвара џа, лиже џрси, завлачи џа у коверат и лизне.

МИТАР: Госпођо Попара, органолептичком методом утврдио сам да се ради о пудеру марке... “Мумио”.

РУЖА: Како сте ви храбри.

МИТАР: Уз сво уважавање ваше сумње, мишљења сам да поџи-љалац коверта са белим прахом није особа мушког пола, осумњичени Шумадинац.. Починилац је највероватније жена која користи пудер Мумио, са дугим “О” на крају – Мумиооо.

РУЖА: Оља!!!

АЛИС: Мама, она користи “Лаверсмилк”.

РУЖА: Лепојка!

МИТАР: Она користи “Кингсајз”.

АЛИС: *(Са џуним усџима)*
Мама, ти користиш “Мумиооо”.

РУЖА: И, ју! Нисам ваљда ја сама себи послала?... Боже, ал сам букнула.

Ружа вади из ѿорбице ѿудријеру, сѿаје ѿред о̀лгледало, ѿудерише се... С дру̀е сѿране о̀лгледала, Јован, ѿрави недоличне гесѿове – ѿѿиичне за воајера који мисли да га нико не види.

РУЖА: Јао Живкице, кељаторко матора, антраксу коњски, ти ћеш да ми платиш, од тебе сам купила Мумиооо.

АЛИС: Мама, све твоје најбоље пријатељице користе исти пудер.

РУЖА: Па да, ко ће, ако пријатељица неће. Све ћу ја то да разјурим, ко вашљиви кокошињац.

МИТАР: *(Подилазећи)*
Ал ће перје да лети.

РУЖА: *(Наг̀ло ѿрилази сѿолу, г̀раби највећу кобасицу и, као да о̀икида некоме г̀лаву, о̀гризе јој врх)*
Не треба нико да их черупа, само им је поотпадало кад су чуле да сам министарка.

Заѿиѿише исѿовремено два мобилна, оба Ружина. Један ѿѿиѿи из ѿорбе, дру̀и из недара. Један вади из ѿорбе, дру̀и никако не може да ѿронаће међу сисама. Сметѿа јој кобасица у руци; ѿридржава је зубима... И док једном руком држи онај којим разг̀овара, дру̀а рука јој бркља ѿо деколѿеу ѿражећи заѿали мобилац.

РУЖА: *(Говорећи ѿреко кобасице)*
Доктор нам је, не знам шта му би, свима вратио мобилне; сад цео институт пишти и пијуче... Ало! Ало!! Ало!!!
(Исѿљуне кобасицу)
Говорите гласније, ништа вас не чујем!
(Миѿру)
Ко да говори, Боже ме прости, из Кандахара... Ја сам! Да, Ружа Министарка, тачније – Роуз!... Поганим се и ја на твоје име, и презиме!
(Искључује мобилни)
Срамота, тражићу седницу владе да се испита ово...
(Као да ће да засузи)
Од јутрос, само се јављају они што говоре кроз марамицу, ништа лепо, све саме клетве и увреде...
(Наг̀ло се расѿлаче)
Боже, чиме сам ја то заслужила... Ни један рођак, ни једна пријатељица да ме зове, да ми честита, да ме пита за савет, да тражи помоћ... све саме увреде...

Конечно је успела да шичејрка испод сиса дружи мобилни (или јој је у њојме помогао Мишар).

МИТАР: Када вам се нико од пријатеља и познаника не јавља и не посећује вас, будите сигурни да сте успели. Наш човек најтеже подноси туђи успех, проради му чиреви зависти и пакости, па потрошња соде бикарбоне нагло скочи...

РУЖА: *(У мобилни телефон)*
Ало! Срам вас било! Стидите се!...
(Хвања се за срце, као њешко јој; испрекидано говори)
Ево, ово је, тридесетишести пут, како ме, питају: “Јесте ли ви, министарка за... КИТУ”?...

МИТАР: *(Хладећи је марамицом, нудећи је чашиом вина)*
Госпођо Роуз, не дај те се. То, “киту” је скраћеница за “капиталне инвестиције, туризам, угоститељство. Ваш муж је постао министар за... Јелте, мора да се зна ко коси, а ко муда заноси. Пардон, воду носи!

РУЖА: *(Нагло живнувши, обраћа се Алис)*
Јеси ли чула, морко једна?! Твој неспособни отац, и кад добије министарство, добије киту! Дај руку!

Ружа без поздрава излеће кроз роиациона вратица, вукући Алис за собом. Алис покушава да поправи уписак иако ипш се гесшом извињава, а махањем поздравља... Како њих две несшану иза роиације, иако Јован и Мишар почињу незусшављиво да се смеју, а онда се погледају и нагло уозбиље...

ЗАВЕСА

ТРЕЋИ ЧИН

Сцена је подељена преградним зидом. Са леве стране се налази већа просторија која представља салон испред докторове радне собе. По салону су размештене разне страве за вежбање: карике, вратило, коњ са хвастаљкама, шведске лесвице и шведски сто; као и украсно биље – палмице, и две ваге које служе за проверу тежине. Нигде столице. У салон се улази кроз ротациона врата. Мања просторија је са леве стране сцене и представља докторов (Кнедлин) кабинет. У кабинету, поред неопходних столица, проседа и великог писаћег стола, уочавамо масивну – металну касу и кожу главић медведа по поду. Између салона и Кабинета налазе се шакацирана врата.

Сцена 1.

Алис и Петар.

У салону, сами, Алис и Петар. Љубе се... Дуго, са повременим шептањем.

АЛИС: Петрићу, срцићу!

ПЕТАР: Алисенце, срцуленце!

АЛИС: Перице, меденце!

ПЕТАР: Колачићу, медањачићу!

Алис се нагло одваја од Петра; преко њене браде, укосо, залећили се вешичачки бркови.

АЛИС: Уф! Удавићу се овим вештачким брковима.
(Пљуцка)

Сво си ми лице изгребао њима, мора да изгледам као да сам добила оспице.

ПЕТАР: Не мрдај, још секунд и биће одлепљени.
(Бркови никако да се одлеје)

АЛИС: Пожури, може Ружа или Аца да нам бану! Ма дај да те љубим, па макар и на пола усана...

Поново падају у загрљај и дузи љубаца... Петар се уз велики најор одваја од Алис.

ПЕТАР: Алис, перцу мој мали, ја не могу више овако. Да побегнемо заједно?

- АЛИС: Срце моје мало, Аца Звер би нас испод камена ископао.
- ПЕТАР: Срца куцо, ја ћу да те просим, па куд пукло да пукло!
- АЛИС: Јој, срце моје мало медено, како би ја то волела!
(Шмрца)
Никада нам неће дозволити да будемо заједно. Она хоће да ме уда за онога одвратног доктора Жгањца, поготово откада је тата постао министар. Уф, како је мрзим!
- ПЕТАР: Срцуленце, можда има једна шанса.
- АЛИС: (Са надом, још се мази)
Каква шанса, сцко мој?
- ПЕТАР: (Прекида са мажењем)
Ти знаш да је твом женском родитељу најважнији новац?... Е, ту их чекам. За три дана, све ће да се зна. Поготово кад и Аца сазна да је постао министар.
- АЛИС: Шта ће да се зна?
(Мажећи се)
Кажи ми сада.
- ПЕТАР: За три дана.
- АЛИС: Молим те, кажи ми.
- ПЕТАР: Нећеш да се смејеш?
- АЛИС: Кунем се! У нашу љубав се кунем, Петрушка мој!
- ПЕТАР: (Вадећи лисџић из џеџа на џрудима)
Видиш ли ово? Лото! "2, 5, 7, 12, 15, 19, 23 и 32".
- АЛИС: Моји бројеви! 25. мај 1979. Мој рођендан. Имам 23, а ти имаш 32 године. Љуби ме.
- ПЕТАР: У недељу је извлачење, осећам – добићу...
- АЛИС: Их, како би волела!... А, а, шта ако не?

Петар јој не да да заврши реченицу; ђољуџцем јој заџвара усџа. Иза њихових леђа, иза роџационих враџа чују се џласови. Обоје се нађло раздвајају. Алис леџи Пери бркове. Крију се испод шведскоџ сџџола.

Сцена 2.

Пређашњи, Кнедла, зајим Шумадинац.

Кроз роџацију њролеће Докџор – Кнедла, као да ѓа неко ѓони. Сумњичаво се окреће око себе, загледа њросџорију, оџкључава враџа кабинетџа, а зајим их брзо зајивара за собом и закључава. Сваки њуџ кад њрелази собу, сайлеџе се о медвеђу ѓлаву њросџирке и њсује. Прилази каси, вади кључ из ѓеџа, ѓуби ѓа, сџавља у браву касе и џолако оџвара враџа...

КНЕДЛА: Јеботе, кол`ке паре!!!
(Обазриво се окреће, њриџвара враџа касе)
 Није Кнедла сис`о њошкове! Где је једна лопина, ту је и друга, и трећа, ииџиџи – ко зна колико лопина – клопина.

Оџрчи до њрозора да види да ли неко не вири. Поново њрилази каси, вади из ње свежњеџе новчаницџа, а онда, као да је неџџо чуо, брзо враџа новац у касу њриџварајуџи враџа... У салону: Исиџовремено видимо Перу како се њприкрада кључаониџи на враџима кабинетџа... У кабинетџу: Кнедла вади из лисџи из сџоноѓ календара, џирџа ѓа у усџа, брзо жџаџе, вади сажџакану лойџиџу и ѓура је у кључаониџу.

КНЕДЛА: Нећеш бато, од гована правим злато!

У салону: Разочарани Пера и Алис одлазе... Роџациџа убаџује у салон Шумадинаџа. Шумадинаџ нечуџно њрелази њреко салона и леџи своје уво на враџа кабинетџа; њрилеџџен је вакум – ѓума... У кабинетџу: Кнедла вади из касе свежњеџе новчаницџа, реџа их џо њпроседу, леже на њих ваљајуџи се весело... Баџа их изнад себе.

КНЕДЛА: Јаоо, ох, ох, ох, како ме монетарна енерџиџа дрма, како ми се диже, како ми расте...
(Кочи се у њокреџу, завлачи руку њод задњџиџу, извлачи један свежањ, загледа ѓа, оџџаџа.)
 Барабе, не могу а да не потуре и лажњаке.
(Баџа свежањ иза касе)
 Коџи сам ја геније? Ја кад имам, и по дупету се мажем!
 Хођу бре да умрем са вама!
(Губи свежњеџе новчаницџа)
 Све ћу да вас искористим; ове ћу да, поједем; ове слатке мале ћу да, пропијем! А ове лепотиџе – ѓубимџе ћу да, прокоџкам! А ове, што тако ми шушкају на увџе, ћу, на ѓџеџе и жене да дам! Јесте, ѓреџа ће да се испразне, ал` ће срџе да остане пуно!

Сцена 3.

Кнедла, Шумадинац

У шом ипренуику забубња Шумадинац иесницом о враиџа кабинетџа. Кнедла, иојуи љубавника заииченоџ у шуђем кревету, скаче ианично ипражећи излаз. Обара сивари...

ШУМАДИНАЦ:(Чувиш ипресак)

Колега, да ли је све у реду?

Кнедла најпре иокрива новчанице на ипроседу чаршавом који скида са сивола, а заиим ириџа свежњеве у исии иџај чаршав, ирави велики завежљај који ѓура иод сиво...

ШУМАДИНАЦ:(Ударајући енергичније на враиџа)

Колега Жгањац! Колега Жгањац! Кажите нешто!

Месиво иод сиволом се чини несигурним. Пребацује бошчу са новцем на фоиџелу, седа иреко ње.

ШУМАДИНАЦ:Колега Мирославе, огласите се ако вам је добро!

(Удара са обе иеснице о враиџа)

Кнедла види да се није добро намесиво; завежљај иремеиџа у илакар, заивара враиџа, наваљује на њих велику фоиџелу, седа у њу и фолира лежерно чииање новина.

ШУМАДИНАЦ:Мирославе!!! Јесте ли живи?!!

КНЕДЛА: Уђите!

Шумадинац ѓруне свом снагом на браву. Под његовим налеиџом изваљује се закључана брава; улази са кваком у руци... Кнедла је ипаралисан иризором – Араиџин који држи кваку у руци.

КНЕДЛА: (Муцајући)

По, по, потпуно сам заборавио да су врата...

ШУМАДИНАЦ:Баш су лоше ове браве... Откуд сам могао да знам да је закључано... ха, ево сад ћу ја то да средим...

Исииовремено: Кнедла се одуиџире нођама о иод ѓурајући фоиџелу наслонџом у враиџа илакара. Кнедла никако не схваиџа оиџкуд овде Араиџин. Муца ипоказујући ирсивоџ на Шумадинца.

КНЕДЛА: К,к, к, ко, ко...?

ШУМАДИНАЦ:Докторе, вама није добро?

Шумадинац креће ка Кнедли. Кнедла се последњи њуји одујре нојама. Наслон фојеле ѡроваљује врајиа ѡлакара. Ово као да ѡризове Кнедлу свесѡи; он скаче, ѡѡправља разваљена врајиа ѡлакара, шѡишѡи ѡелом за вежљај са новцем.

КНЕДЛА: Калафонац! Ко си бре ти?

ШУМАДИНАЦ:*(Збуњено)*
Докторе, ви се шалите?

КНЕДЛА: *(Храбро)*
Чамуга! Одговори кад те питам!

ШУМАДИНАЦ:*(Са досадом)*
Видим ја да сте имали бурну ноћ. Бркови вам крвави од завртања пилећих вратова, а?

КНЕДЛА: *(Ошѡавајући бркове)*
Бркнем ти га! Ко си?

ШУМАДИНАЦ:Срета Мирић, братић Митра Мирића... Намазао сам се јодом и сада сам арапин – Касум Исмаил Фауд Бен Сакара, звани Шумадинац.

КНЕДЛА: А шта ћеш ти овде?

ШУМАДИНАЦ:*(Осврће се иза себе, као да се ѡишѡање односи на некоѡ друѡоѡ)*
Ја? Ја сам ваш помоћник. Узели сте ме као мамац за дебеле емиратске шеике... Ми се рекламирамо и у Абу – Дабу, и у Катару, и у Кувајту, и у Авганистану и Курдистану... и у Чокалистану.

КНЕДЛА: Ма немој?

ШУМАДИНАЦ:Политички, за ваш институт је јако добро да имате помоћника са арапског потконтинента... Ма јел ви то мене, мало у главу, а?

КНЕДЛА: *(Покушавајући да се ѡнаша као докѡтор који случајно ѡридржава врајиа од ѡлакара)*
Никада. Нарочито не у главу, па и кад су несврстани. Просто, не знам шта ми је? Као да сам ноћас неке ствари позаборављао, па их се сада присећам... Седите.
(Показује на ѡросед)

ШУМАДИНАЦ:*(Седајући)*
Астрална каталепсија! Био је пун месец, а ви сте осетљиви на месец. Ху, баш сте ме уплашили; чак и говорите другачије него јуче, али – глас вам је исти.

- КНЕДЛА: *(Сћењући, јер се уише да ухвати враћа од љакара)*
 А, како сам, ја, то, говорио?...
(Враћа уз тиресак легну на своје место. Кнедла са олакшањем изговара)
 – Јуче!
- ШУМАДИНАЦ:*(Као на илама, не зна да ли да помогне или не)*
 Слатко, шармантно. Уместо С изговарали сте Ш, уместо З – Ж, а уместо Ђ цакали сте Џ, и благо сте ваљали Р, као кад се Србин врати из Француске – пардон, Швајцарске.
- КНЕДЛА: 'Ајде!? Значи!
(Појравља се)
 Жначи, ја сам – шам, иж, Швај – цар – шке?
(Ово је једва изговорио лемећи језик)
- ШУМАДИНАЦ:Јеште. Овај, јесте. Дођавола, и мене сте заразили..
(Нагиње се и завлачи руку под задњицу – вади свежањ новчаница)
 А, у! Шта је ово?
- КНЕДЛА: *(Ошимајући му новац)*
 Усрао се Јово! Није Јово, него Василије. Уствари, није ни Василије, него је огранак друштва...
(Сеји се да треба да има говорну ману)
 “Шви Шрби швета” иж... те, Швајцаршке, када шу чули жа оног Вашилија...
- ШУМАДИНАЦ:*(Сервилно)*
 Василија Остојића из Јагодине. Продо отац бубрег да ћерки купи кола – хуманизам без примера у свету. То само Срби могу.
- КНЕДЛА: *(Процењује да ли је ово последње довољно озбиљно изречено)*
 Јеште. Па шу шви Шрби швета послали паре да ше купи, том дивном човеку нови бубрег. Не! Него вештачки бубрег жа оболелу децу, мале Шрпчиће.
- ШУМАДИНАЦ:*(Обуздавајући смех)*
 Мале Шрпчиће?
- КНЕДЛА: *(Енергично)*
 Јеште. Довицења докторе Шумадинац. Ја морам да радим!

ШУМАДИНАЦ:И ја!

КНЕДЛА: Чекај! Откуд ова животиња овде?
(Показује на медвеђу кожу)
Шамо плаши мале Шрпчиче.

ШУМАДИНАЦ:Убио га председник Јово у акцији 88 медведа за друга
Тита.
(Излазећи, њублици)
Шрпчиче...

КНЕДЛА: (Увежбава љовор)
Српче ђаче, зове мајче. Шрпче њаче, жове мајче! Не!
Шрпче џаче, жове мајче, а Шрпчичи џачичи жевају ко
пачичи... Ја шам бре геније иж Кеније!...

Улази у њлакар, заљвара за собом врајиа. Чује се само ѡриђушено бројање.

КНЕДЛА: Што, двешта, тришта, четиршто. петшто... хиљада!

Сцена 4.
(У салону)

Оља и Ружа, заљвим Аца и Пејар.

*Кроз рољациона врајиа уљдају најљре Ружа и Оља држећи се за руке. За
њима улеђу Аца и Пејар, као ѡрирејци. Оља не може да скине ѡољед са
љиљанске мужевнослии која се оцрљава у наборима Ацине одеђе. Оља и
Ружа слиају на две вађе које су у ѡввом ѡлану.*

ОЉА: Роуз, јеси ли приметила ново мушкооо – о, хо – хо!

РУЖА: (Уображено)
Ништа нарочито.

ОЉА: (Заусљи да још нешљо каже, али се ѡредомисли и
љромени ѡему)
Пријатељице моја драга...

РУЖА: Кажи срећнице.

ОЉА: Још увек не могу да поверујем да си министарка.

РУЖА: Повероваћеш.

ОЉА: (Ољровно)
Нећеш веровати, али ја и доктор Мирослав Жгањац...

РУЖА: Шта ви?
 ОЉА: Нас двоје смо имали незаборавну ноћ.
 РУЖА: Срамота! Тако озбиљна жена. Ти си намерно то урадила!
 Само да поквариш његову везу са мојом Алис!

Аца и Петар се ширецају при домињању Алис.

ОЉА: Ма неее. Ја сам то искористила да кажем коју лепу реч за твоју Алис.
 РУЖА: Ти и ја од данас нисмо пријатељице! Срам те било! Ти ћеш моју Алис? Из ових стопа идем да рашчистим ситуацију! Не може то тако! Пљујем ја на његове везикуле!

Ружа улеће код Кнедле у кабинет. Не зајекавши за у кабинету (јер је овај у плакар), одмах излеће и одлази некуд на сирај.

РУЖА: *(Одлазећи, добацује)*
 Платићеш ми Ољо – цмољо!

ОЉА: Па баш да ти и не платим.

Аца и Петар прилазе Ољи; поје се од љубазности. Оља преузима иницијативу; појуи мачке, очеша се крајем хаљине о Ацу.

ОЉА: Ах, ви сте нови мушкарци.
 АЦА: Јесмо. А шта је са оном... госпођом?
 ОЉА: Нашла се ћурка у подварку царског ручка.
 АЦА: А?... Не разумем.
 ОЉА: Нашла се вила у чем није била.
 АЦА: А, то.
 ОЉА: Јесте. То што сте видели, ТО је постало министарка.
 АЦА: Јесам ли ја глуп, или ви имате специјалну способност да збуњујете људе? Петре, шта је госпођа хтела да каже са оним "министарка"?
 ПЕТАР: Не знам, мајке ми не знам.
 ОЉА: То вам је Ружа Попара. Ноћас је сазнала да јој је муж, некакав бизгов, постао министар за КИТУ.
 АЦА: *(Бесно)*
 Ко је бизгов, мамицу ти... !!

Петар једва усјева да га прекине у настиују беса; шајуће му нешио на уво. Аца се мршии још неко време, а зајим навлачи осмех на лице.

- АЦА: Јесте, сигурно је бизгов, чим је постао министар за, ту, КИТУ...
- ОЉА: За капиталне инвестиције, туризам и угоститељство.
- АЦА: Петре! Јеси ли ти знао да сам ја, да је тај бизгов постао министар?!
- ПЕТАР: Нисам знао.
- АЦА: Како си смео да не знаш! Ево, ова дама све зна. Молим вас...
- ОЉА: Оља Бабицки, модискиња.
- АЦА: А. Топузић, песник.
(Показује на Петра)
Пуј, српски афористичар.
- ПЕТАР: Петар Уроша Јовановић, скраћено ПУЈ.
- АЦА: Драго ми је, драго му је. Молим вас, како сам ја, уствари, како је ОН постао министар?
- ОЉА: Лако. Само овако...
(Тресе руком)
истресли су га, плоћ...
- АЦА: Плоћ?
- ОЉА: Плоћ, ко масно гованце...
- АЦА: *(Заурла)*
Е па за ово мора да се... !

Вади шишиољчину. Петар скаче, хваћа га за руку.

Истиовремено у кабинеју: Кнедла, са подигнућим рукама излази из њлакара; бојажљиво послушује шћа се дешава у суседној просјорији...

- АЦА: Ацо, Попаро! Срећне ти министарске ране!
(Пуца у ваздух)
Браво мајсторе! Виски пио и сто година министар био!
- ОЉА: Господине Топозићу, како сте ви страствен човек. Како ви бурно реагујете?
(Ойшава га)

- АЦА: *(Врисне на ошћивање)*
Јесте!! Ја се својој, “туђој” срећи, више радујем него својој. Еј, човек – плоћ! И постаде министар.
- ОЉА: *(Ледено)*
Није још... Док не изађе у службеном листу, није министар. А каква је наша влада, пре ће да дође до реконструкције, него што ће службени лист да изађе...
- АЦА: *(Ољи, њрећехи)*
А каква је, то, наша, влада? Петре, је ли то истина?
- ПЕТАР: ... Јесте. Али и тај други није Министар док службени лист не изађе. Па је овај први, Попара Александар, министар између два изласка службеног листа. То је најмање, дан – два, па и више, ако се потрефе празници.
- АЦА: *(Забринут)*
Кад пада први мај?
- ПЕТАР: Као и увек, првог маја.
- АЦА: Мислио сам на дане. Ако пада у... у?
- ПЕТАР: Уторак. А пада. А данас је четвртак. Службени лист не може да изађе у петак, а ни у понедељак, јер се спајају дани, и нико не ради до четвртка...
- АЦА: То! Па док се одморе од празника, па у петак наместе ротацију, па...
- ПЕТАР: Службени лист не може да изађе пре понедељка, седмог маја.
- АЦА: *(Бројећи на њрсје)*
Што значи да сам, да је ОН министар најмање десет дана. Десет дана! Десет дана који су потресли цео свет.

Сцена 5.

Пређашњи, Ружа.

Истовремено, улеће Ружа њоју њарне локомојиве.

РУЖА: Ја ћу њега да потресем! Не треба ми цео свет! Где је доктор Мирослав Жгањац!?

Аца шири руке, задивљено жледа у Ружу, креће ка њој. Ружа узмиче најадно жледајући у набреклину испод Ациних њанијалона.

- АЦА: Госпођо Розита, дозволите да вам честитам министарско намештење вашег мужа Александра Попаре!
(*Нагло хваћа Ружу за руку и љуби је у надлактицу*)
Препоручујем се, српски песник, А. Топузић, хаику – етно поезија, члан Удружења књижевника Србије.
- РУЖА: (*Тоји се од милине због њољуица у руку; одмах је нуди и Пејру и Ољи*)
Хиии, немојте... Драго ми је. Боже, морам да вам упамтим имена. Оља, срећице, молим те запиши ми имена ове дивне господе.
- ПЕТАР: (*Љуби је у руку*)
Петар Уроша Јовановић – ПУЈ, афористичар, такође угледан члан удружења.
- РУЖА: Што сте ми познати, нарочито ваши гласови... Мора да сте неки велики писци?

Насијане мук. Оља шушка њаииром. Пејар сјасава сјвар.

- ПЕТАР: Сигурно сте слушали РАДИО – вечери поезије, које редовно преноси први програм.
- РУЖА: (*Помало збуњена*)
Сигурно јесам, велики писци...
- АЦА: (*Улађујући се*)
Госпођо министарка, ако је већ реч о величини, онда је она примеренија вашем мужу Александру Попари, министру за...
- РУЖА: Кажите слободно... “киту”, капиталне инвестиције, туризам, угоститељство. А оно велики, тек треба да заслужи. Да га нисам ја гурала, ја саветовала, ја помагала рођачким везама, никада он, како је неспособан и глупав, не би постао ни буца од буцице, а камо ли министар. Ја, ја сам та жена која стоји иза сваког успешног мушкарца!

Аца једва суздржава бес. У њоме му њомаже Пејар њовлачећи ља за руку. Наравно, Оља користи ситуацију да досоли сјвар, као, сведочећи у Ружину корисји.

- ОЉА: (*Ојровно*)
Срећице, па да тебе није било, то планинско говече још увек би мукало уз гусле.

АЦА: *(У сџрану, само за Пеџра и џублику)*
 Мајко моја Милице! Како ћу ову жену да оплавим, од главе до пете! Уф, што сам љут!

РУЖА: *(Наљло)*
 Извин'те, ја морам да мислим на своју ћерку Алис. Она је сад министарска ћерка и заслужује да буде удата, најмање за доктора...

У кабинету: Кнедла, џовлачећи се уназад, џресне џреко медвеђе џлаве – коже расџосџрџе џо џоду.

РУЖА: *(Показује рукама да се сџиџијају... креће ка враџима кабинета)*
 – Извин'те.

АЦА: Извин'те ви, треба ли вам некаква помоћ?

РУЖА: *(Са џрезрењем)*
 Никаква.
(Груне на враџа кабинета, уздигнуџа носа)

АЦА: Петре, прилепак!

ПЕТАР: Али, кога?

АЦА: *(Одводи Пеџра у сџрану)*
 Петре, јebиветре, ниси ти овде због “али”, него да пазиш на Алис. Твоја дужност је да се прилепиш уз њу, као прилепак. Ко зна где сад она шврља.

ПЕТАР: Разумем, прилепићу се уз њу.
(Излази)

Клоџарају роџациона враџа за Пеџром. Оља укочено џледа у Аџину мужевности.

Инџензџиџеџ свеџлосџи се у салону смањује а у кабинету џојачава.

Сцена 6.

Ружа, Кнедла; неџиџо касније, Аџа и Оља.

Кнедла седи на фоџељи чијим наслоном су џодуџрџа враџа од џлакара. У руџи држи џеџни саџи окачен о ланаџ – џиме маџе као шеџалиџом саџа; џруди се да изљледа као хиџноџизер.

РУЖА: Докторе!...
(А онда сџласне као да јој неџиџо одузима снагу)

КНЕДЛА: *(Суђестивним гласом)*
 Госпоцо. Шедите. Ви шедате...
(Показује јој шросед)
 Ту, ту, ви шедате... ви ште шели...
(За себе)
 Јебо те, па ово пали. Затвор – моји универзитети.

Ружа је пошћуно обузетиа шим благим гласом. Седа на ивицу шроседа, пошћуно је заборавила због чега је дошла. Понаша се као заљубљена жена. Хишноза је само делимично усјела.

РУЖА: Хвала докторе. Ја, ааа, дошла сам да...

КНЕДЛА: Кажи буцава. Овај, шта могу да учиним жа ваш, гошпоцо?

РУЖА: Роуз. Роуз, докторе.

КНЕДЛА: *(У публику)*
 Шрање, ижгледа да хипножа пали. Глупа је ко жлатна рибица.

РУЖА: *(Вајај)*
 Докторе! Петнаести је дан како гладујем, а чини ми се да сам све дебља.

КНЕДЛА: Зар? Жар?

РУЖА: Јесте. Као да сам у другом стању.

КНЕДЛА: Опа! А ша ким?

РУЖА: Ви сте криви за све! Ја само вас слушам, у вас гледам, вас поштујем, верујем свакој вашој речи, иако сам постала “министарка”... Ето, својој ћерки, Алис, непрекидно понављам све ваше врлине. Она, тако млада, а ви тако богати и паметни...
(Уздахне)
 Знате, мој муж је постао министар за капиталне инвестиције. Ради се о капиталном капиталу. Ми би смо могли, знате, да финансирамо ваша даља научна истраживања... Разумете? Само кад би сте ви, кад би Алис...

Кнедла изненада пошћаје заинћересован; седа шоред Руже, сћавља руку на њено колено.

КНЕДЛА: Роуж...

РУЖА: *(Прећварајући се да је ужаснућа)*
 Шта ће ту ваша рука?

КНЕДЛА: Роуж, најпре оно о вашем “штању” – Прижнајте, ви кришом једете.

Ружа се брани неубедљиво, покушава да оћклони докћорову руку са свога колена.

РУЖА: Крекер. Само кре, кре, крекер.

КНЕДЛА: *(Оћћавајући Ружину бучину)*
Моји пршти ошећају, ви једете.

Ружа се издиже у ћроседу покушавајући да побегне неумољивој руци и Кнедлином даху на свом враћу.

РУЖА: Као птичица. Као птичица једем, докторе...
(Тешко дише)

КНЕДЛА: Жнам. Ви једете...
(Гура јој руку дубље под сукњу)
Мешо!
(За себе)
Шине, какво мешо.
(Тихо, Ружи)
Ви ипак једете.

Ружа, ћешко дишући, сћавља своју руку ћреко Кнедлине; више је задржава него шћо је оћклања.

РУЖА: Неее. Мирославеее. Јао, ух, Јаооо...

КНЕДЛА: Рооо,ууу, жжж...
(Са анималном сћрасћи)
Месо!

РУЖА: *(Као да се наћло пробудила)*
Станите!!! И ја сам само од крви и меса!

Ружа је ћако наћло поукла Кнедлу за ревере, да је овај ћрелетћео ћреко ње и заћео за наслон ћроседа. Баћрћајући се на наслону, поукао је ка себи Ружу. Од њиховоћ баћрћања и шћжине ћросед се ћреврће ка зиду, и уз ћресак и јак завршавају на поду. Ружа се хваћа за ћлаву и ћуби свесћ.

Исћоћа моменћа Аца и Оља наваљују на враћа кабинетћа. Аца удара ћесницама. Оља ћрислања уво. Сваки ударац јој заћлушује слух.

ОЉА: Човече, престаните да ударате, ништа не чујем!

АЦА: Отварај! Отварај или проваљујем!

ОЉА: Мислите да се тамо, нешто необично дешава?

АЦА: Него шта! Отварај курвин сине!

Кнедла усїева да сївари доведу у ред їре неґо шїїо Аца їровали у кабинетї. Дїже їросед. Сїењући дїже онесвешїену Ружу са їода и сїавља је у седећи їоложај на їросед; улеће у фойељу... Аца са криком їроваљује враїа и заједно са њима їада на їод кабинетїа.

АЦА: (Угледавши Ружу са заваљеном главом на їроседу)
Знао сам! Жртва је задављена!

КНЕДЛА: (Мирно)
Од глади.

АЦА: (Хваїајући Кнедлу за главу)
Убицо! Убио си министарку!

КНЕДЛА: (Крклајући)
Од глад... Гошподине, проверите дишање... Да ли дише?

Аца, не исїушїајући Кнедлин враї, їрилази Ружи (вуче за собом Кнедлу), сїавља главу на ружине їруди и ослушкује их...

АЦА: Дише. Шта да радим?

КНЕДЛА: Пуштите мој врат... Уф, ал имаш јаке руке. Налупајте јој шамаре.

АЦА: ... Шамаре? Министарки?

КНЕДЛА: И то бржо.

Аца брзо лупа Ружи шамаре. Чак нам се чини да їо ради сувише дуґи и ревносно и да нашїо мрмља...

РУЖА: (Долазећи к' себи)
А, ааа, ааах!

АЦА: Оживела је...
(Кнедли)
Шта је, шта ме гледаш?

КНЕДЛА: Први пут те видим. Чији ши ти пацијент?

АЦА: Ја сам друг... овај, ја сам... Где си сад Петре јебиветре?
(Тражи їомоћ од Оље)

ОЉА: (Зацвркуће)
Топузић.

АЦА: Јесте. Ја сам Алекса Топузић, песник.

КНЕДЛА: Тих, шта ваш је пешника. Пун ми ваш је инштитут

АЦА: (Одсечно)
Шта се десило, докторе, мојој, пардон – овој жени?

КНЕДЛА: Ово, жена?

Ружа се буди из несвесџи, усџравља се...

АЦА: Да докторе, то је жена.

КНЕДЛА: Пешниче Попуџићу, Топуџићу, гошпоца Роуж је мој пацијент. Она је ишцрпљена од глади. А и ти ћеш ушкором да ми пужиш од глади!

АЦА: Песник Топуџић не пузи!

КНЕДЛА: Ништа ме ше не тиче! Ја диктирам правила игре у овом инштитуту! Хоћу, жа петминута, жа минут, хоћу да шви будете у жатворшком дворишту! Данаш окрећем нови лист.

АЦА: Рекли сте, “затворско двориште”?

КНЕДЛА: Ко рекао? Ја рекао? Ко је рекао затвор?!

(У сџрану)

Топуџићу, Топуџићу, прошеташ ми по главићу.

ОЉА: Докторе, баш сте слатки кад сте збуњени.

КНЕДЛА: Жбуњен, а? Кажеш жбуњен?...

(Удахне џуним џлућима и заурла)

Болешници! Збооор! Болешници! За минут хоћу шве да ваш видим у шалону! Шмешта!

Почиње оџиџа џрка.

Сцена 7.

Исџи, Пеџар, Алис, Брацо, Шумадинац, Касније, Беба.

У салону: Сви се џосџројавају исџред Кнедле. Пеџар ударио џрилеџак уз Алис.

КНЕДЛА: Мирно!... Од данаш, ја ћу кожу да вам дерем. На нови, научни начин, ја шам, од данаш, шуров и неумољив. Говорићу вам јежиком лопова и жатвореника. Јер, овај метод, примењује ше у Кантоналном жатвору у кантоналној Швајцарској. Чучни, шад! Уштани, шад! Чучни, шад. Уштани, шад!

(Само Шумадинцу)

Жнаш ли ти ове жатворшке вежбе? Чучни, шад!

ШУМАДИНАЦ:Знам! Сад!

- КНЕДЛА: Откуд жнаш? Уштани, шад!
(Шумадинцу)
Жабела, Митровица, Лепоглава, Крушка?
- ШУМАДИНАЦ: Сад вас не разумем. Сад!
- КНЕДЛА: Чучни, шад! Ништа ти не разумеш. Трком, иди, пронаци шве који ше извлаче од вежбања... Уштани, шад!
- ШУМАДИНАЦ: Разумем. Шад! Лепојка, шад!
- КНЕДЛА: Чучни, шад!
(Примећује Ацу како одваја Пејџа од Алис, њриџреџи њрџиом)
Топужичу, Топужичу, прошеташ ми по...
- Шумадинац зажди кроз роџиациона враџа. Исџовремено, враџа избацију Бебу Гребу са ДВД камером у руци... Она њриџрчава, снима и довикује:*
- БЕБА: Долази!
(Уноси се Ружи камером у лице)
- КНЕДЛА: Ко долази? Чучни, шад!
- БЕБА: Он!
- КНЕДЛА: Ко, он?
- СВИ У ГЛАС: Па ОН!!! “Чучни шад”!
- КНЕДЛА: Штоп, шад!
(Сви сџану. Тиџина. Кнедла заурла на Бебу)
Ко је то, ОООН?!!
- БЕБА: Председник општине, Јован Купусич, само што није стигао.
- КНЕДЛА: Одлично! Њега чекам!
(Само Беби)
По чему ћу да га познам?
- БЕБА: Има велики младеж на образу... Хе, хе, ђаволе, провераваш да ли знам и за, “онај”.
(Гесџ исџод сџрука)
- Како беба џочне да се доџаџџава са Кнедлом, џако се сви исџежу враџове окрећући уши ка њима... Беба наџло окреће камеру. Аца и Пејџар крију лица. Ружа се намеће исџурајући Алис исџред себе...*
- БЕБА: (Само Ружи)
Госпођо министарка, ја сам Беба Ост...

- БРАЦО: *(Добацује)*
Беба Греба! Локална!
- РУЖА: Јел' то за телевизију?
- БЕБА: *(Говори рафално)*
Јесте. Гледајте овде, изнад објектива. Телевизија Српска Бања, а са њом и здружени систем независних телевизија Србије – АНЕМ! Како је бити министарка?
- РУЖА: И ју, баш сте ме затекли са тим питањем. Ево, уопште нисам размишљала о себи. Прво ми је, прва мисао ми је била... мој српски народ.
- БЕБА: На пример?
- РУЖА: На пример, Живкица! Јесте, она је део народа и она је Српкиња. Од тог народа, ја, верујте, свакодневно примам беле коверте са антраксивним, пардон, са атрактивним порукама подршке и... шта оно још? Море ћу да кажем! Какав народ, такве поруке! Јел смем да псујем?

Запушће ројациона врајта. Уз грмљавину и севање муња, Улази најпре Јован, а заштим и Мишар... Прекидају Ружу у излагању.

Сцена 8.

Исти, Јован и Мишар.

У салон рукну Јован и Мишар. Јован са ордењем. Мишар са кожном торбом чија је ручица лисицама повезана за зглавак Мишарове руке.. После драмске паузе; Кнедла, једва суздржавајући смех, театрално по-здравља Јована.

- КНЕДЛА: *(С обожавањем)*
Јоване Купушићу, ти?! Добро нам дошао Јоване! Јер, како народ каже: “Коме младеж на ображу раште, томе дупе у путеру плива!
- ЈОВАН: *(Трејће, не разуме поруку)*
Каква је ово неслана шала? Ја не допуштам да се шага-чите!
- КНЕДЛА: Мала шала. Вама у прилог. Ражумете? Шви, вама, хоп! ... Па у, путер.

ЈОВАН: Хе,хе. Немојте, нисам ја тако велик.
(Окреће се ка Аци)
Има ту много већих...

Аца и Миштар ћесџикулацијом сџављају до знања Јовану да прекине...

Јован се постоидео, сџално жледа Ацине реакције. Кнедла жа пријаишељски жрли око сџрука.

КНЕДЛА: ХЕ, ХЕ. Колико ваш није било, председниче? Реците, колико?

ЈОВАН: (Одговара, али сџално жледа у Ацу)
Три месеца. Послови; транзиција, демократија,
“инвестиције”!

КНЕДЛА: Луштрација, помиловање.

ЈОВАН: (Одсујино)
Да, јесте... Извинте..

Јован се пошџуно окреће ка Аци, шири руке и креће му у сусрејџ. Наравно, Аца је кренуо са намером да жа сџречи у намери – показује му рукама “не”.

ЈОВАН: Јесте ли то ви?!...

МИТАР: (Ускаче)
А. Топузић, песник!

ЈОВАН: Јесте ли то ви, драги мој песниче, Топузићу?
(Жрли жа и љуби у усџа)
Од кад се нисмо видели!
(Одводи жа у сџрану, шајуће – само за џублику)
Господине министре, као сам ја срећан, како је народ Српске Бање срећан што сте ви са нама. Пссст! Знаш, апсолутна законспирисаност.
(Поново жоговара жромким жласом)
Боже, не могу да вас се нагледам! Морам још једном да вас пољубим!
(Љуби Ацу у усџа)

АЦА: (Бранећи се од љубљења)
Шта вам је, човече? Обуздајте своје животињске страсти!!!

Беба крене са камером ка Аци и Јовану, али је Ружа вуче ка себи...

КНЕДЛА: Дожволите да ше умешам. Ја вам, као доктор, гарантујем да гошподин Јован није педер. Он је шамо шрдачан и

гоштољубив, како шамо може бити гоштољубив шрпшки домаћин... Уошталом. шви ви жнате да ше мушкарци у Црној Гори љубе у ушта; па жар шу шви они педери!?

Овај краћи љовор изазива аїлауз и одобравање. Заћуїе у љледају у Ацу. Кнедла даје знак Аци да има иницијативу. Аца се искашљава... Беба Грѣба неїрекидно снима. Аца крије лице. Ружа се исиїура и иїиїура Алис. Оља їрави роџове иза Ружине љлаве...

АЦА: *(Чинећи широке їокреїе)*
Јоване, опрштено вам је!

ЈОВАН: *(Дирнуї)*
Докторе, људи!...
(Залеће се и снажно љуби Ацу у усїа. Аца се їреїусїио судбини)

КНЕДЛА: Како је ово дирљиво. Погледајте, љубав, братштво и јединштво. Жаишта шам ганут, у ту чашт, и у жнак поштовања наше Минштарке, поживам ваш шве, вечераш на малу жакушку ша пригодним програмом. Имаћемо на трпежи, “кнедле ша шљивама”! Кнедлбал! Да не жаборавим, шви ће бити у коштимима – униформно. Биће то кошtimi жатворшког типа; али, да не откривам, нека то буде ижненађење!

ЈОВАН: *(Аїлауз око њѣа)*
Нема смисла, нисам ја то заслужио.

КНЕДЛА: Од шрца предшѣднице. Ви ште наш најмилији гошт, и ја ваш молим да погледате нашу кухињу. То није кухиња, то је шрце од кухиње. А када ше ша шрцем крчка, крчкају ше кнедле од доручка до ручка... Ижволите. Брацо, молим ваш, поведите наш до кухиње.

БЕБА: *(Показује їаїм – ауїї)*
Дозволите, само пар кадрова са госпођом Попара у салону, одмах долазимо.

КНЕДЛА: Добро, али одмах.
(Брзо закључава кабинетї)

Сви излазе. Осїају Ружа – која не їуиїа Алис из руке и Беба.

Сцена 9.

Ружа, Алис, Беба.

БЕБА: *(Говори брзо, као сви новинари који желе да збрзају инџервјусаноџ)*

– Баш су нас прекинули на најинтересантнијем месту. Рекли сте: “Смем ли да псујем”? Смете. Станите овде, поред ваге, као симбола да ће свака ваша реч бити добро одвагана и промишљена. На питање новинара: Зашто је полицијски стручњак изабран за ресор, капиталних инвестиција? Одговор је дао министар за информације Немања Ковачевић, цитирам: “Да би се у овом, за Србију тако важном ресору, у још важнијим историјским околностима, прекинуо ланац крађа и успоставила контрола над токовима новца, изабран је прави човек”. Ко је и какав је нови министар, најбоље казује његов надимак, Аца Звер...

(Нагло ѓурне микрофон Ружи под нос)

Да ли је важ муж, Александар Попара – министар, онакав – какав му је и надимак?

РУЖА: *(Хвањајући чврсто микрофон)*

Надимак, ко надимак. Добио га је још у првом разреду средње школе кад се озверио од ракије, једва је преживео. Сва срећа, иначе наша девојчица Алис не би никада била ни рођена. Чедо моје. Стани овде, да се и ти сликаш...

Ружа је вуче. Алис се ошцре. Беба чучне да њо сними из доњеџ уџла.

АЛИС: Нећу. Погледај ми лице, сво се осуло, бубуљице само што нису изашле.

БЕБА: Кажу да се бубуљице ложе на црвено. Ставиш црвени шал и капу на главу, и оне изађу за дан – два.

РУЖА: *(Резиџнирано)*

Никада оне неће изаћи. Ђерко, то су бубуљице – нељубице.

АЛИС: *(Бризне у џлач)*

Зашто ми то радиш? Шта сам ти скривила?...

И, док Алис јеца, Ружа, сасвим хладно наставља инџервју.

РУЖА: Где смо оно стале?

- БЕБА: Боље да почнемо од почетка.
- РУЖА: Боље.
- БЕБА: Ваш муж је министар за капиталне инвестиције. Како ви видите будућност оваквих пројеката као што су Институт доктора Штрукла и слични. Треба ли улагати у њих? Нон манђаре, ерго сум.
- РУЖА: *(Тешко се концентрише јер Алис јеца – њојачавајући кукњаву на сваку Ружину злујоси)*
Мислим, да је будућност у... ево, баш оваквим пројектима. Србија – бања: Бања за нероткиње, за кљакаве, за трбух, за живчане, за дебеле и мршаве – бар овде има шта да се једе. Пре само пола сата, имала сам озбиљан разговор са Доктором, договорили смо се да ја погурам неке инвеститоре из Београда...
(Разговор прекида њисак мобилног телефона у Ружиној дружој руци.)
... Ало, Живкице, ти си? Јесте. Нема шта да бринеш!
(Дере се)
Доктор је из прве руке... мој будући зет! Ко? Ти и Божа – дерикожа! И Драгица – гагрица... да, и она, и... И Мира сиса?! Браво! Сав новац скуpite на гомилу, доћи ће поверљиви човек, јави ћу... Прекидам, Алис ми је нешто болесна. Не! Није гравидна!...
(За себе, искључујући мобилац)
Келаторка матора, где нађе само израз “гравидна”.
(Алис)
А ти си у мозак гравидна. ’Ајдемо!
(Одлазећи)
Јавите ми се други пут за интервју, ова цмизља ми помера дупе...

Ружа и Алис зрну на врати. Беба испраћа камером њихов одлазак, ступајући камеру на сто, сипаје испред ње са микрофоном и зовори у објектив.

- БЕБА: Поштовани гледаоци канала “Жива истина”, док ви још увек гледате ротациона врата која се окрећу и окрећу, ја вас подсећам, да се не зна јесу ли она више ђубрета избацила или убацила у ваше животе: Сетите се само како су кроз њих пролазили и такви ликови који се данас налазе на првим страницама новина... А, ево, неко долази. Пажња, постајемо скривена камера...

Беба се крије испод гимнастичког столице...

Сцена 10.

Беба, затим Лейојка и Шумадинац. Нешто касније; Кнедла, Аца, Јован, Мишар, Брацо, Ружа, Оља.

У салон улазе Лейојка и Шумадинац. Трче, услањених стираси, до шведског столице. Шумадинац баца закикоћану Лейојку на кожна подлогу гимнастичког столице. Скаче на њу, задуже јој ноге, раскопчава свој манџил... Обузети стирасима, од Лейојкиног јечања не чују и не примећују како се осипали актери окуљају у салону. Забезекнути сведоци полако прилазе столицу. Окуљање користи Беба, која је под столицом, да се придружи забезекнутом скују... Коначно, неко се накашљао. Шумадинац, видевши да је у џовнима, покушава све да исфолира. Лейојка најрасно жуби свесити. Брацо, разваљених вилица, прилази...

ШУМАДИНАЦ:(Обраћајући се Кнедли)

Докторе, све сам покушао. Масажа, вештачко дисање, масажа срца. Она је још увек у несвести, само повремено јечи.

ЛЕПОЈКА: (Као, долази свесити)
Аааах, ах, ах!

ШУМАДИНАЦ:Хвала богу, буди се... Знате, у кухињи је јака врућина. Јара! Њој је позлило, и ја сам је пренео овамо. Био је то топлотни удар.

КНЕДЛА: (Прихваћајући ижру)
И ми шмо побегли иж кухиње од тог, "топлотног удара", врућина. Врућина!

ШУМАДИНАЦ:(Даје стешоској Кнедли)
Молим вас, послушните је ви...

И, док се Кнедла намешта да дејствује као доктор, Беба успева да изручи свој ошров – жовори у џоверењу Ружи.

БЕБА: (Говори мишраљеском брзином)
Какава мајка, такав син. Први арапин који је ступио ногом у Српску Бању, направио је овог Шумадинца, и то ником другом, него жени Јована – председника. За њих важи да немају децу. Она се кришом породила и родила ово арапче. После су, она и њен муж Јово, наводно, из

политичких разлога и каријере, као, бајаги усвојили једно дете из несврстаних земаља. Само гледајте.

КНЕДЛА: *(Узима само микрофон, осћаваљајући слушалице у Шумадинчевим ушима)*
Дисање је у границама нормале... пулс појачан... рад срца интензиван... сатурнација кисеоника 92. Биће добро!

Мајстор Браци се коначно мало разбистрила глава. Он се баца крај Лепојке и закука:

БРАЦО: Лепојка! Не дај се Лепојка! Немој да останем сам на овом свету! Куку мене, где ћу ја без своје жене!!

ШУМАДИНАЦ: Мајсторе, најгоре је прошло.

БРАЦО: Лепојка, дај ми руку, кажи нешто!

ЈОВАН: Мајсторе Брацо, све је добро, биће добро...

Сви су на ивици да зајлачу.

ЛЕПОЈКА: *(Изнемоћим гласом, устјајући, навлачећи срозане гаће)*
Јао! Шта је то са мном? Боже! Брацо! Брацо, мили мој!

Брацо, кроз сузе говори тихо, али га сви чују.

БРАЦО: Ту је твој Брацо... не бој се., ту је твој мили Брацо...

ЈОВАН: Како сте ви, мајсторе, нежан муж.

БРАЦО: *(Кроз сузе)*
Јесам мили председниче, ова жена је добра и верна. Не знам шта би било, да је каква веће несрећа притиснула моју Лепојкицу, од тог "топлотног удара"... Ја то не бих преживео... Морам да плачем, од среће... Хвала докторе Шумадинац...

Тек по томе што Брацо, само за публику у сали, кришом ријече Шумадинца ножом у џур, знамо да је све што представља њихову хипокризију. Брацо се раслаче из све снаге. Сви се раслачу; лију сузе ко из кабла.

Митар, уљаканих очију, одводи Кнедлу на просценијум; брише марамицом сузе, даје му велику кожно пашину.

МИТАР: Овде су паре, 88 милиона, не, 28 милиона. Како министарка каже, тако нек буду уложене... Капитална инвестиција.
(Још увек плаче)

КНЕДЛА. *(Шмрцајући)*
Ово је толико дирљиво; та дирљива љубав мужа и жене,
па ове дирљиве парее
(Ту се њој њуно расјлаче њреузимајући њорбу)

МИТАР: Дирљиво, дирљиво докторе. Од педесет и треће нисам
овако искрено плакао... Но, манимо се мрачне
прошлости, окренимо се садашњости, која је – још
мрачнија!

*Ту се Миитар њој њуно расјекмези. Кнедла ѓа ѓрли и ѓласно зајлаче,
доведећи њлач до карикајуре... Сви њлачу...*

ЗАВЕСА

ЧЕТВРТИ ЧИН

Сцена је истиа као и у првом чину. Дан.

Сцена 1.

Алис, Ружа, Аца.

Најпре, са црвеним качкећом на глави, на сцену зруне Алис. За њом ирчи Ружа носећи у једној руци мобилни, у другој женско – робијашко одело; на себи има одећу зашворенице (појречне ширафине), прилагођену тренуику и времену: Ревери горњег дела су ошшивени српском иробојком; сукња је разрезана са сиране и ошшивена набраним иродужећком – иакође у бојама српске иробојке. Истовремено ирмећујемо Ацу који се скрива иза иалме и све слуша; на себи има ианћалоне и манћил у робијашком дезену.

- АЛИС: Нећу! Нећу! И нећу!
- РУЖА: (Хваићујући дах)
Стани! Стани девојчуро, да те добро излупам!
- АЛИС: Нема шансе! Нећу да обучем то што је смислио слинави доктор!
- РУЖА: Ти си слинава. Доктор Мирослав је прописао терапију...
(Гура јој робијашку униформу у руке)
узми је.
- АЛИС: Мајко, ти си потпуно саката код очију. Зар не видиш да је доктор Жгањац најобичнији варалица и преварант? Ове крпе му је позајмио Митар, из општинског затвора.
- РУЖА: Шта причаш, дете?
- АЛИС: Ко још лечи пацијенте методом облачења у робијашка одела? Мајмун један.
- РУЖА: Ђути! Терапија, “Робија плацентис дијарејис”, је најбржи пут за разграћивање масних везикула. Морко једна.

- АЛИС: *(Карикирајући речи ѿераије)*
“Роообија плацеентис дијареејис”, у преводу – ро-
бијашка усрана постеља.
- РУЖА: *(Цикне)*
Не! Не дирај ми доктора! Ти, ти, ти њега не схваташ!
Ништа ти не разумеш!
- АЛИС: Свака будала зна, да ако не једе ништа, мора да ослаби!
- РУЖА: Не!
- АЛИС: Опсенар. Крије се иза маске некаквог специјалисте из
кантоналне Швајцарске!
- РУЖА: Не дозвољавам! Трунчица!
- АЛИС: Какве везикуле, какви бакрачи, све је то магла!! Кад сам
га видела, како ноћас излази из твоје собе, све ми се
смучило.

*Овога ѿуиша Ружа дуже ћуиш и ѿосмаиѿра Алис, а заишм, као коначну
ѿресуду саоишиѿава:*

- РУЖА: Ти не знаш шта говориш. Доктор је оличење сензи-
билитета, памети и, “поштења”. Намерно наглашавам
“поштења”.
(Наѿло сиушиѿа ѿлас, саоишиѿавајући у ѿверењу)
Знаш ли ти колико је тежак доктор? Не знаш. Преко
двадесет милиона швајцарских франака; толико вреде
његове инвестиције и памет. Захваљујући његовој
предусретљивости и мом министарском кредибилитету
ушли смо у заједничка улагања. Ту смо Ја...
- АЛИС: Шта, ти? Ми немамо ни динара, пас нема за шта да нас...
- РУЖА: Има, и да му застане у грлу!
(Ружа се несвесно удара ѿо задњици)
Нећу сад да ти детаљно објашњавам. Ја сам контактирала
са министром финансија, наравно, по министарској
линији, “Мистер 20%”; а онда су, Живкица, Божа –
дерикожа и Рада – сиса погурали ствар са кешом; Јова и
Митар улећу са општинским фондом; цирка пет милиона
евра. Капитална инвестиција!
- АЛИС: Магла!

РУЖА: Магла, не магла, он је, ћерко моја, имао намеру вечерас теби да учини... да ти учини једну сасвим необичну посету. Ма шта ја замотавам? Човек хоће да те проси!

АЛИС: Измишљаш.

РУЖА: Ништа ја не измишљам. Доктор Мирослав је, услед превеликог, узбуђења ноћас, забуном, упао у моју собу... И, кад је видео какву је грешку починио, он, он – његова танана и благочестива душа, није издржала. Он се изгубио. Ја му опраштам. Он је у мојим очима чист; чист као само Сунце и Месец и Марс.

АЛИС: Ти си мајко болесна.

РУЖА: Стидећеш се. Стидећеш се вечерас, кад доктор Мирослав дође са букетом ружа и, и од мене затражи твоју руку... Држи ово!
(*Гура јој у руке робијашку одећу*)

Алис, пошћуно дошћучена Ружиним речима и ујорношћу, резигнирано узима одећу.

АЛИС: Теби је, изгледа и масно мождано ткиво почело да се топи?... Поједи нешто, и баци тај телефон из руке.

Алис нагло одлази. Ружа, заћечена и поврећена, пресћаје да се надвикује са ћерком; ћовори за себе.

РУЖА: Немојте да ме правите лудом. Није Ружа још скренула. Неће мене нико да учи животу, поготово не моја рођена ћерка. Ја сам је родила, ја ћу и да јој...

Тој пренућка заћишћи мобилни. Ружа ћа укључује...

Сцена 2.

Ружа, Аца.

У овој сцени Ружа и Аца разговарају преко мобилних телефона, као да су километрима далеко. Гледалац их види заједно на сцени. Ружа шетња по сцени. Аца је прикривен иза ѓалме...

РУЖА: Ало. Ацо! Ацика! Министру мој!! Два дана не могу да те добијем! Честитам министарско намештење! Како није сигурно?!

- АЦА: Ружо, молим те немој да вичеш. Док указ о намештењу не изађе у службеном листу, све је “плоћ”.
- РУЖА: Нема плоћ! Има само бућ! Скочио си у министарску реку и сад пливај! Права је штета што сад ниси овде, да рођеним очима видиш како народ воли свога министра. Ево, сви те поздрављају и шаљу ти пољупце
(*Ружа измењеним гласом поздравља на више начина, а зајим љуби себи руку, мобилни, виче “цмок – цмок”*)
- АЦА: (*На шрен поверује у оно што чује преко мобилног, извирује да види*)
Жено божија, ти ништа не разумеш! Службени лист је важан!
- РУЖА: Ти ништа не разумеш! Новине, ко новине – изађу, а онда у њих увијамо ђубре! Ја сам већ прешла у акцију. Капиталне инвестиције су покренуте, министарство за “КИТУ” ради!
- АЦА: (*Виче љућшићо*)
Чуо сам! Ја све знам! Подводиш ћерку! Нудиш новац доктору Штруклу! Организујеш иза мојих леђа финансијску заверу са Божом – дерикожом, Живкицом, Радом – сисом, и ко зна још са ким! Оплавићу те од батина!
- РУЖА: (*Одмаче мобилни од себе*)
Боже, кол’ко се тај човек дере! Чује се чак овде и без телефона.
(*Ослушкује шросћор*)
- АЦА: Нећу да те оплавим. Оцрнићу те! Глупачо, не ради ништа, не говори ништа, не седај са мушкима, јер сваки здрав и нездрав Србин више воли да заскочи министарку, него леба једе! Јеси ли ме чула?!
- РУЖА: Јесам! Толико вичеш, да ми мобилни уопште и не треба. Где си ти сада?!
- АЦА: (*Почиње шшише да говори*)
То, где сам ја сада, је тајна. Заправо, није тајна, али није за јавност.
- РУЖА: Значи, у клозету си.
- АЦА: Ружо, ово је сада службени телефон, пази мало шта причаш. Све се снима.

- РУЖА: Добро, и где си сада? Опет чучиш у салону оне проститутке!
- АЦА: Не! Код Слuzане нисам био две године! Ако баш хоћеш да знаш, налазим се 25 метара под земљом...
- РУЖА: Тамо ти је и место!
- АЦА: То су трезори Народне банке Србије. Ево слушај, управо је у току преговар металног новца...
(Аца брзо вади из џепа шаку новчића, пресија их из једне руке у другу, држећи мобилни у његибу враћа)
Чујеш како звекећу?
- РУЖА: (Уздихнуло)
Звучи, као да су златници. А, јесу ли златници? Велики?
- АЦА: (Пресијајући)
То си ти рекла...
- РУЖА: Морала сам. Дукатићи и кумићи не иду једни без других. Ево, од јутрос имам шеснаест молби за кумовање. Најпре Живкица, хоће да јој крстим све три ћерке у цркви Свете Петке...
(За себе)
Ајд што се чује његово драње, него се чује и звекет дуката...

Ружа повремено одмаче мобилни од ова и ослушкују шумове из џепова.
Сумњичаво загледа.

- АЦА: Шта су досад чекале? Свака од њих је стара бар по четврт века.
- РУЖА: За то је крив комунизам и друг Тито. И твоја сестра ме је звала, да ти крстим сестриће. Па је звала нека Радојла из твог места, хоће све да их крстим. А, да, да не заборавим, звала ме је и твоја секретарица Слuzана, хоће и она да се крсти. Па нека! Ако хоће Ружу, добиће Ружу! Већ сам звала попа Ђоку, све ћемо их набити у цркву и крстити о једном трошку. Ако треба, шкropићем их ватрогасним цревом. Све ћу ја то, цап – царап!
- АЦА: Ја ћу тебе, цап – царап! Нико ме не смеш да кумујеш! Све је то из интереса: Донела кума – кумици, кило масти у гузици!

Тој иренуџка му исклизне мобилни исџод браде и џада на џод. Аџа махинално џође руком да џа ухваџи, али расџе новчиђе џо џџлу. Брзо се саџиње окређуђи задњџу џублиџи. Клџчи, скуџџља новчиђе и џовори у мобилни кођи је на џџлу...

РУЖА: Аџо, шта се десило?! Аџо!?

АџА: Ништа се није десило!

(Тихим џласом)

И ако се десило, то није за јавност. Здраво! Прекидам линију!

РУЖА: *(Сва усџлахирена јури џо сџени)*

Не прекидај! Нисам ја “јавност”, ја сам твоја жена и имам право да знам шта се дешава са мојим мужем министром, 25 метара под земљом! Ало! Ало! Прекиде. А нисам му ни казала, да ме је лично звала госпођа Дафина, да јој кумујем. Удаје се седми пут! А неко, ни један пут. Е, туго моја...

Ружа се саџлеџе о Аџине нође. Аџа се брзо усџравља узимајуђи новчиђ са џџла.

РУЖА: Боже, како неки џуди имају ружан обичај да вам се врзмају испред ногу.

АџА: Шигумиџу гимнастика! Испусти новчиђ, подигни новчиђ. Испусти новчиђ, подигни новчиђ. Везикуле се саме топе, пет килограма за седам дана.

РУЖА: Шигумиџу, а? Мене сте нашли? Циџу – миџу, шигумиџу. Срам вас било!

(За себе)

Љепо мени Аџика каже: “Сваки здрав и нездрав Србин хође министарку да”...

Сџена 3.

Пређашњи, Браџо.

Улеђе Браџо са засџавама. Маше џима и џева. На себи има радничко одело.

БРАџО: Подригнимо у вис чела, ми херођи рада свог! Наша биђе земља цела! да нам живи, живи, раааад!

(Уџледавши Аџу и Ружу)

Лако је вама; кркај, кркај, па гладуј! За нас, раднике, пролетере и сиротињу, Први мај је највећи празник! Нема већег ни дужег. Не ради се, брате, девет дана. Ајд, помозите да окачим државне заставе...

РУЖА И АЦА: *(Истовремено)*

Шта вам пада на памет!

Одлазе на различите стране.

БРАЦО: *(Сам за себе, качи заставе)*

Обрни је, окрени је, та из нашег села није! Да га јебем, ако знам како иду боје. Српска застава је, црвена као крв српских јунака, плава – под плавим српским небом, и бела, бела, ко српски сир, ко српске невинне душе... Ово није српска, мора да је црногорска. Е баш ћу да ставим црногорску! И онако су и Јован и Митар и они песник Ацо, и шта ти га ја знам ко све не, Црногорци пореклом. Једино онај јадничак Шумадинац, не може да се каже да га је правила црногорска рука. Хвала, богу.

(Крсти се)

Сцена 4.

Брацо, Кнедла.

Кроз ројациона врати улеће Кнедла.

КНЕДЛА: Мајшторе, шта радите ша тим жаштавама?

БРАЦО: Сутра је Први мај.

КНЕДЛА: Ајде?! А жашто ниши у коштиму?

БРАЦО: Ја сам радник, и ово је мој костим.

КНЕДЛА: Шта хоћеш тиме да кажеш? Да робијаш нишу радници? И они шу радничка клаша, шамо у шпецијалним ушловима. Ражумеш? Ништа ти не ражумеш. И одкуд та рупа баш по шред шреде шршике жаштаве?

БРАЦО: Штоје, стоје у подруму.

КНЕДЛА: Па шта? И треба да штоје у подруму.

БРАЦО: Да, али у подруму нису само српске заставе него су и српски пацови, оволики су...

(Шири руке да покаже)

ко овце. Док ови горе гладују, пацови доле ждери, гризу српске заставе, мумлају и гоје се. Оволики су! Ко овнови. Боље да их шишамо него убивамо.

- КНЕДЛА: Тебе ћу ја да ошишам.
(Карикирајући)
“Оволики су”! Мумлају! Мене си нашао?
- БРАЦО: Можда сам ја попио, али нисам блесав. Добро видим, а још боље чујем.
- КНЕДЛА: Апшолутни шлух?
- БРАЦО: Апсолутни. Не само да мумлају к’о људи, него и стењу и запомажу: “поможите, помогите”...
- КНЕДЛА: Шта причаш?
- БРАЦО: Ако не верујете мени, верујте својим ушима. Прислоните уво уз подрумски капак, куцнете и чућете...

Кнедла љрилази кайку и љруине ноћом о њега... Из љодрума дољире изнемогао глас.

- ГЛАС ИЗ ПОДРУМА: Поможите, помогите...
- БРАЦО: А,ха!
- КНЕДЛА: (Скачући ногама љо кайку, љруйкајући из све снаге)
Шта, а – ха! Ништа ше не чује!
- БРАЦО: Чуло се “поможите”.
- КНЕДЛА: Није ше чуло! Ја шам рекао помогите! Ја! Ша “ж”!
- БРАЦА: Нисте ви! Он је рекао “поможите”! Пацов!
- КНЕДЛА: Ја шам! Пацов је! Нема ту никаквог “Пооможите”, нити поможи боже!
(Према љублици)
Убићу га ако жив!

Кнедла удара из све снаге цићелама љо кайку. Труйкање љривлачи осћале акћере. На сцену излазе: Оља, Аца, Лејојка, Ружа и Шумадинац. Сви су у робијашким косћимима. Оља је разрежала сукњу са сћране – све до кука; на глови има шешир и дућу мушћиклу у рукама са шћрафћасћим рукавицама. Шумадинац има на глови шћрафћасћу шајкачу, слушалице око враћа. Лејојка је оћасала шћрафћасћу кецељу, сисе само шћо јој нису исћале из блузе, на глови кайу “Зечице”. Аца и Ружа имају исћо шћо и на љочейку чейврћог чина.

Сцена 5.

Кнедла, Брацо, Оља, Аца, Ружа, Лейојка и Шумадинац.

Сви зледају у Кнедлу. Кнедла прескаже да скаче, нагло отивара кайак од подрума и ускаче у отвор... Из отвора се чују шишки ударици, крици, цијук, прескање... а онда све утихне. После дужег шичекивања, из подрума најпре излети огромно шруило пацова – по величини више налик на осредњег вука. Сви усукну пред призором мривог пацовчине. Недуго затим, излази Кнедла лежерно отирући прашину са себе. Искаче из отвора, са преском стишиа кайак и сјаје на њега. Са победничким изразом саопштава:

КНЕДЛА: Шредио шам жвер. А и ваш ћу ишто тако. Бићете ми к'о манекени. Брацо, одмах однеши ову животињу код “Три шпшка папка”, гажда Рака прави одличан гулаш. И, немој да бришеш руке о шрпшку жаштаву!

БРАЦО: Извинте, зноје ми се од узбуђења. Одмах ћу.

КНЕДЛА: А, јеште ли видели?

ОЉА: Грозно. До смрти нећу моћи да једем.

АЦА: Дезинфекција, дезинсекција и дератизација. Честитам!

РУЖА: Шта ту има да се честита? Видела сам ја и веће. Код нас, у министарству, по поду салона башкари се кожа бизонског пацова. Оволики је... Ко бизон!

КНЕДЛА: Бижон?

Брацо пребације шруило пацова преко рамена; одлазећи, удара Шумадинчеву руку која се залепила за Лейојкину задњицу и добацује:

БРАЦО: Ја сам бизон. Лепојка, марш у кухињу!
(Хваћа је за зечије уши)

ШУМАДИНАЦ: Нисам имао никакве намере, само ми се ознојила рука од узбуђења.

КНЕДЛА: Молим мало ожбиљношти. Шве ваш похваљујем што ше шпремате жа вечерашњи кнедлбал. Пошебно гошпоцу Роуж; детаљи ша шпрпшком тробојком шу тако, шрпшки. Наравно, гошпоцица Оља ше показала у швом најбољем шветлу.

РУЖА: Ко из куплераја.

Иж жатвора, ~~КНЕДЛА~~ Ошто пецакања, хоћу шве да ваш видим вечераш, лепе, мршаве и нашмејане. Ражицимо ше!

РУЖА: *(Користи разилазак да се дискрејно обраћи Кнедли)*
Докторе, забринута сам за новац који треба да стигне из Београда.

КНЕДЛА: Ни бриге. Ни бриге. Мој курир, Оштоја иж Јагодине, шве држи у својим рукама... Ни бриге.

Кнедла нагло излази. На сцени остају само Оља и Ружа. Заправо, Оља је руком задржала Ружу.

Сцена 6.

Оља и Ружа, зајим Беба.

ОЉА: Ти мени тако? Проститутка.

РУЖА: Хтела сам да кажем интелектуалка, а излетела ми реч “проститутка”.

ОЉА: Па, да, то је за тебе исто.

Улеће Беба – зрба. Најада камером и бујицом речи.

БЕБА: Одличан шлагворт – проститутка! Шта мислите о легализацији проституције у Србији? Најпре ви госпођо Попара. Хоће ли се ваш муж, као нови министар у влади Србије, заложити за легализацију проституције и стављање под контролу могућег ширења сиде и кожно – венеричних болести?

РУЖА: Шта вам пада на памет! Мој Аца и јавне куће? Па он, док је био начелник одељења за сузбијање неморала, проституције и трговине белим робљем, лично је затворио и порушио 357. илегалних јавних кућа. Ништа као куплераји не понижава српску жену и српску мајку. Да се ја питам, све те, проститутке би послала у наше манастире, па нека се тамо лепо моле Богу да им опрости, и нека тамо, да извинете, рађају мале Српчиће и мале Српкињице. Јесте, наши попови треба да се побрину за то. Куд ће им душе?

- ОЉА: *(Крстѝ се)*
Куд' ће им душе?
- БЕБА: Ако ми дозволите, једно индискретно питање?
- РУЖА: Не дозвољавам!
- БЕБА: Али ви и не знате шта ћу ја да вас питам?
- РУЖА: Знам. Чим се помене та реч. идиско – конкретно, ја знам да ће те да ме питате за године, број ципела, и, и кад сам изгубила невиност. Не може!
- БЕБА: Нисам хтела то да вас питам.
- РУЖА: Нисте? Е па онда може индиско – конкретно.
- БЕБА: Да ли би сте волели да, као Жаклина Оназис, будете предмет интересовања папараца?
- РУЖА: Шта? Шта за мене има да се интересује некакав, тај Раца?
- ОЉА: *(Убацује се)*
Новинарка је мислила на светске фотографе који кришом сликају славне личности.
- РУЖА: *(Беби)*
Је л' то?... Светске личности? Е па онда може.
- БЕБА: Како желите да вас снимим?
- РУЖА: Исто као Жаклину Оназис.
- ОЉА: Па сад, немамо француску ривијеру, али имамо Мораву.
- РУЖА: Јесте. Шта је француска ривијера боља од наше српске Мораве? Ништа.
- БЕБА: Значи, ви би сте као Жаклина?
- РУЖА: Да, да и да.
- БЕБА: Па то је феноменално! Ви сте тако отворени за медије. О вама ће причати целокупна јавност.
- ОЉА: И сви таблоиди.
- РУЖА: Нека. За добрим коњем диже се прашина.
- БЕБА: Ви сте геније. Одмах иза зграде института протиче река Запирница, са дивним слаповима, направимо снимак за историју. Можемо да кренемо?
- РУЖА: Је л' треба нешто да понесем, обучем?

БЕБА: Не. Све што нама треба долази на с неба. Природа.
 ОЉА: *(Ошровно)*
 Да, природа у свом најогољенијем виду.

Разилазе се. Сцена њоне у мрак. После двадесетак секунди њолако се усјосјавља вечерње освешљење...

Сцена 7.

Алис и Пејтар, зајим Шумадинац.

Сцена добија свечарски шћимунџ. Све је сћремно за "кнедлбал". Чује се шћиха музика за иџру. Свечано ѡсјављен сћо са чинијама ѡуним кнедли украшених лисћовима салајше, цвећем. Алис и Пејтар леже на клуји, љубакају се.

АЛИС: Чекај... Нешто сам чула...
 ПЕТАР: *(Цмок)*
 Ништа то није.
 АЛИС: *(Цмок)*
 А шта ако нас тата шпијунира?
 ПЕТАР: *(Цмок)*
 Нема шансе, ено га, маскира се за кнедлбал.
 АЛИС: *(Цмок)*
 Знаш, волела би да и ти једном будеш љубоморан као мој тата.
(Цмок)
 То би значило да ме волиш.

Цмокају се и надаље, док не буду ѡрекинући.

ПЕТАР: Зна ли Ружа за Ацу?
 АЛИС: Нема појма. Чак јој се Топузић свиђа.
 ПЕТАР: Баш блесаво.
 АЛИС: Ружа није боље ни заслужила. Откако је тата постао министар, она сања како поставља и смењује амбасадоре, отпушта и запошљава, потписује помиловања и седи у свечаној ложи са енглеским принцем и руским председником.

ПЕТАР: Само да нам тикет извуче седам погодака...
(Петар и Алис заједнички набрајају, после сваког броја се љубе)

ПЕТАР Два, пет, седам, дванаест, петнаест, деветнаест, два-
И АЛИС: десеттри, тридесетдва...

У башњи улеће Шумадинац са звоном у рукама. Звони дуго и јако.

ШУМАДИНАЦ:(Весело)

Цин, цин, цин! Ко у трави лежи, нека одмах бежи!

Сцена 8.

Предходни, Оља и Ружа.

Петар и Алис скачу са клупе. Крију се од Руже и Оље које већ наваљују кроз вратица. На тренућак пројурчи Лейојка обучена као зечица у робијашком дезену, чак су јој и зечије уши на глави шипрафитасије. Шумадинац шаље пољутице Лейојки. Оља и Ружа мисле да су намењени њима. Ошћоздрављају. Шумадинац шмугне за Зечицом.

РУЖА: Па шта ако сам јој разбила нос!? Она ће мени да препоручује љубавнике и сликање без гаћа! Требала сам да је гурнем у ту Запирницу па нек се удави запирајући своја погана уста!

ОЉА: Није девојка крива. Ти си сама рекла да хоћеш као Жаклина Оназис.

РУЖА: Немој да је браниш!

ОЉА: Браним тебе. Да она није предложила то шта је предложила, мени уопште не би пало на памет да можеш да имаш љубавника.

РУЖА: Наравно да могу...

(Сумњичаво)

А зашто ја не би могла да га имам? Зато што сам ружна?

ОЉА: НЕ! Никако. Сасвим супротно. Хтела сам да кажем како сам глупа, па се сама нисам сетила. Чак и писац Бранислав Нушић, у својој Госпођи Министарки, препоручује да свака министарка мора да има љубавника.

Паметан човек. РУЖА лично да му кажем...
 (Оља се уџризе за језик.)
 ... Уф, није лако бити јавна личност.

Оља нежно хваћа Ружу за руке, уноси јој се у лице.

ОЉА: Роуз, ја сам одлучила. Песник Топузић је ноћас мој.

РУЖА: (Никако да њреломи)
 ... Ноћас је доктор мој!

ОЉА: А Алис?

РУЖА: Доктор хоће мене.

ОЉА: (Показује зубе)
 О, истина?

РУЖА: Министарска истина. Види, написала сам писмо.

ОЉА: (Кикоће се)
 И ја!

Показују једна другој коверће.

РУЖА: Имаш пољубац.
 (Љуби је)
 А како да им дотуримо ова писма?

ОЉА: Једноставно, сцко мој. Шумадинац је мој дужник... Само гледај и учи. Шумадинац, имаш мало времена за мене?

ШУМАДИНАЦ: Увек. Шта кажете на кнедле?

РУЖА: Богате, пуне шаке.

ОЉА: (Извлачећи Шумадинца у њредњи део сцене)
 Бићеш нам љубавни гласник. Зипа, немој неко...

ШУМАДИНАЦ: Дискреција загарантована.

Ружа, иза њихових леђа, ѓура кнедлу у усћа од узбуђења.

ОЉА: Ево ти два писма. Зипа: Лево писмо у левом џепу је за Топузића, а десно писмо у десном џепу је за доктора. Значи, лево Топузић, десно докторчић.

ШУМАДИНАЦ: Зипа: Лево писмо у левом џепу Топузић. Десно писмо у десном џепу докторчић.

Сивавља њисма у џејове, налеће на Пејра, сударе се.

ПЕТАР: Опс!

ШУМАДИНАЦ: Пује, може ли вечерас да падне који “пујовски” афоризам.
(Намешта микрофон)

ПЕТАР: Пада, и то десет. “Боље прасе на столу, него свиња у души”.

ШУМАДИНАЦ: (Мрмља)
Лево Топузић, десно докторчић.

ПЕТАР: То! Није важно шта се каже, важно је да се римује. Десно – Топузић, лево – докторчић! Па ово чак има смисла.

ШУМАДИНАЦ: (Збуњен)
Рекао сам десно – Топузић?

ПЕТАР: (Беспоговорно)
Да. Десно – Топузић, лево – докторчић. То асоцира на две ствари. У десници снага – топуз. На левици доктор, болесна је. Шта зна левица шта је десница! Ха, ха, ха!
(Тајше збуњено Шумадинца по рамену)

ШУМАДИНАЦ: (Одлази мрмљајући)
Десно, лево. Десно, лево. Топуз, доктор. Топуз, доктор...

Кроз ројациона врати зруну Аца, Кнедла, Брацо, Лейојка и Алис – поново. Лейојка намешта Алис на главу уши “зечице”. У току сцене, и Ружа и Аца и Петар покушаваће Алис да скину зечије уши са главе.

Сцена 9.

Прелазни, Аца, Кнедла, Брацо, Лейојка и Алис.

Оља и Ружа шацују Ацу и Кнедлу. Гледају мушкост. Обе ширјају кнедле у усна.

РУЖА: Стварно се клати ко светосавско звоно. Ех, кад би онај мој.

Аца и Кнедла одлазе на рамиу.

АЦА: (Само Кнедли)
Докторе, у поверењу, хтео би да чујем ваше мишљење о госпођи Роуз. Може ли се ту радити?

КНЕДЛА: (Публици)
Мене је нашао, као да је не жнам ко је?
(Лукаво, Аци)
Никако пешнице Топужићу. Никако.

- АЦА: Молим, а због чега?
- КНЕДЛА: Како да кажем? Жнаш, Ружа је жена једног примитивца. Тешка шириовина, Шрбенда, балканац. Љубоморан као жвер. Жамишли, тај дркација, пиштољ ноши. Жамишли? *(Аца се једва суздржава)*
И то због кога? Жбог некакве иждрдане, буцаве, нафракане, накљукане, шељачке пашуљаре. Која, жамишлите молим ваш, гура швоју ћерку мени у кревет.
- АЦА: *(У њрену њуца)*
Јебем ти матер!
- КНЕДЛА: Ко ме?
- АЦА: Њему, том типу. Опростите, ја сам песник и немам обичај да се изражавам, узбуђују ме такве ствари.
- КНЕДЛА: *(Наслађујући се Ациним мукама)*
Жнаш, тај карацока? Он је, пшшшт...
(Шушћи мудуџо на уво, и њо све ѓласније)
- АЦА: Иди?!!
- КНЕДЛА: Дааа. По жавичајној линији. А та ше линија протеже шве до, до жежгра.
- АЦА: Хм, да. А госпођа Оља? Шта је са њом?
- КНЕДЛА: Јебе ше ко штука.

Аца њоскочи. Кнедла корисћи Ацино зевање у Ољу да ѓа се реши. Али ѓа ѡресреће Шумадинац.

ШУМАДИНАЦ:*(Мрмља)*
Лева, десна...

Шумадинац ѓура Кнедли коверай̄ у руке. Овај ѓа ѡкрей̄ом искусно̄ цејароша смой̄а. Аца сам ѡрилази Шумадинцу.

- АЦА: За кад је предвиђен мој рецитал?
- ШУМАДИНАЦ: Десно Топузићу, десно. Овај, ви сте први. Ви отварате “Кнедлбал”.
- АЦА: Одлично! А одакле сте ви младићу?
- ШУМАДИНАЦ:*(Гурајући Аци коверай̄ у руке)*
Из централне Сакурије.

Аца не ѡрмећује додавање, и коверай̄ ѡада на ѡло – исй̄ред њеџових ноџу.

АЦА: Имамо ли тамо амбасадора?

ШУМАДИНАЦ:(Показујући дискрејно и рукама и главом на коверат)
Коверат...

АЦА: Знам га. Јоле Коверат. Наш човек. Ко би рекао да ће да догура до те Сакурије.

ШУМАДИНАЦ:Писмо, писмо за вас...

Аца коначно схвати да је нагазио писмо. Изводи читаву вратиоломију: Најпре пусти марамицу да падне преко писма, а затим, заједно са марамицом диже писмо. Успи му испада шишњолчина. Аца га брзо зраби, испрс се машући њиме; испљује један од својих стихова.

АЦА: Нико неће да ме врене у сред пркна Горе Црне!
(Хвати дах)
Нико неће и не смије да нас дјели од Србије!

Зачује се ајлауз са улазних врати. На њима стоје Јован, Мићар, Моца и Боца; сви у костимима са робијашким дезеном. Јован – са ловачким детаљима, Мићар – са њедерушом и првомајским беџевима, Моца и Боца – са црним наочарима и шорбицама око струка.

Пошио Јова ујорно љеска, праће га и сви остали. Ајлауз мучно и дуго праје... Аца се клања. Коначно, ајлауз прекида Кнедла, који се залеће да поздраве Јована – љуби га ши пути.

КНЕДЛА: Јоване Купушовићу, ви!! Најмилији гоште!

ЈОВАН: Са уживањем сам слушао стихове. Друже Топузићу, импресиониран сам... .

Јован се залеће да љуби Ацу. Аца брзо пра кнедлу у уста како би сиречио љубљење. Кнедла доводи сивар до тројеске, залеће се и љуби Топузића у уста надувена кнедлом. При том се обојици одлеје вешиачки бркови и замене се на њиховим лицима. Обојица исправљају сивар.

КНЕДЛА: Импресиониран шам.

ЈОВАН: Каква је то врста поезије, Топузићу, друже?

АЦА: То вам је хаику форма – примењена на револуционарно казивање.

ЈОВАН: Молим вас, хоћемо ли чути још који стих?

АЦА: *(Све снажније и снажније)*
 Хоћемо! Нема борбе, нема рата, без Јасера Арафата!
(Айлауз)
 Бин Ладена стего гушу и Путину па и Бушу!!
(Айлауз)
 Од Балкана па до Пакистана биће земља талибана!!!

Громак айлауз... Кнедла гџура зечице; Лејојку и Алис да њослуже кнедле.

КНЕДЛА: Ценим карактерне ошобе.

У ојшћем кркању кнедли наши јунаци њрилазе рамџи измењујући рејлике.

ЈОВАН: Докторе, шта са мојих 88 милиона, где су паре?

КНЕДЛА: *(Значајним гласом)*
 Покривено.

РУЖА: Докторе, капиталне инвестиције, “оно”?

КНЕДЛА: Покривено.

МИТАР: Доцо, како наша ствар?

КНЕДЛА: Покривена, што – пошто.

Изненада, најџре зајшћшћи Кнедлим мобилни, а зајшћим сви осџали. Сви ваде мобилне и гледају да се одмакну једао од другоџ, како би обавили разгвор. У ојшћој гџраји и дерњави чујемо:

ГРАЈА: Живкице!... 300000 евра! Сигурно, сигурно! Све јер покривено! Капитална инвестиција!! КИТА! Тита? Не, Кита!... ..

Сви се разилазе. Сцена осџаје њразна. Пада мрак... .

Сцена 10.

Истии као у преходној сцени. Касније Беба, зајим и Василије Осјојић.

Просценију је у мраку. Свѣјла на чѣири велика прозора се љале. Све шћо се збива иза њих је у пригушеном свѣјлу. Собе су у низу; с лева на десно: Алисина соба, Ружина соба, Ољина соба, Кнедлин кабинет.

У мраку просценијума се мувају чѣири фигури: Јован, Мишар, Моца и Боца. Јован има ловачку љушку, осћали колћове. Ослушкују, Из ошворених прозора дошре само шћиха музика и љубавни уздаси...

МИТАР: Председниче, не бих ја вас узнемиравао да ми није Рака дојавио: “Ноћас пада влада због финансиске афере”. Какве? Не зна. Само зна да је некако уплетен и онај “Кнедла”.

ЈОВАН: Добро је Митре. Ко сам паре чува, и Бог их чува. Зашто смо у робијашким костимима?

Одговор на ово шћицање не сћиже јер се изненада љали свѣјло у Ружиној соби; чује се Ацин урлик, видимо га како маше... Рве се са Ружом.

Призор љледан кроз оквир прозора:

АЦА: Ружо, шта ћеш ти овде?!

РУЖА: Ацо!?

АЦА: Блуднице!
(Треска јој шћисмо у лице)

РУЖА: Курвару! Откуд теби моје писмо?

АЦА: Мене си нашла да вараш!

РУЖА: Хоћеш Ољу – дрољу!

АЦА: Курво!

РУЖА: Вараш ме!

АЦА: С тобом, будало!

РУЖА: И ја са тобом!

АЦА: Убићу!

РУЖА: Упомоћ! Убијају министарку!

АЦА: Где ти је ћерка?! Курво!

РУЖА: Упомоћ!

АЦА: Курве! побићу вас све!

Аца испуљује свих шест мейака у ваздух.

Јован, са зрујом, зруне из мрака просценијума. Они зрају преграду која изиграва зид са прозорима (зид је на шочковима); зрају је у дубину сцене и вичу "јурши". Сада је сцена јединствена. Сви актери и све ствари из соба обједињени су једним простором и под јуним светлом. Одмах се примећује да је на месту кабинета све празно, па и оворена каса. Нема Кнеде.

МИТАР: Не дај се министре, стижемо!

Петар, кад види да га Аца зледа у кревету са Алис, баца се око Ациних ногу и моли га за опроштај.

ПЕТАР: Опрости ми Александре!

Јован, мислећи да Пера најада Ацу, удара кундаком пушке Перу у главу.

ЈОВАН: Нећеш ти на мога министра!

АЛИС: Убице! Ви сте убили једног оца!
(Баца се преко Петровог шела)
Оца мога детета!

АЦА: (Најпре згранућ, а затим разгорићен)
Јоване Купусићу, ако си убио оца мога унука, уништићу те!

РУЖА: (Прислонила уво уз Петрове груди)
Дише!

СВИ ВИКНУ: Дише!!!

Тек сад видимо да су у креветима Оља и Брацо, Шумадинац и Лейојка. Брацо и Лейојка крену у окриш; чување, шипрање, љување.

ЈОВАН: (Зајрми)
Стој! Ми смо покрадени! Каса је празна, доктора нема!

РУЖА: Куку Ружо, одоше твоје капиталне инвестиције!

ЈОВАН: Јој, мојих 88 милиона, јој! Митре, ти ћеш да ми платиш!

Зашипиће мобилни... Сви говоре у мобилне...

РУЖА: Ало! Јесте, овде Ружа министарка. Пала влада! Како бре пала, па зар уочи Првог маја?

АЦА: Јављају, плоћ. Службени лист је изашао...

ЈОВАН: Жено божија, знам да није више министар! Ни ми више нисмо богати!

ПЕТАР: *(Одводи Алис у сџрану, искључује мобилни)*
Извлачење је завршено. Немамо седмицу... али имамо две шестице, за почетак – доста.

Сви њолако заћуће, гледају се. Не знају да ли да навлаче или свлаче робијашке косџиме. Онако раздрљени и раскојчани њоказују сва њомагала која су служила за засмејавање њублике... Гоџово риџуално узимају са сџола њо једну кнедлу и њрџају их у усџа. даве се кнедлама... Тиџину нарушава један оџећнуџи звук... Шкрџа кайка на њодруму. Све очи су уџерене у џај кайак. Из оџвора се њолако извлачи изубијани Докџор Мирослав... Прва дркне Ружа...

РУЖА: Ево га! Он је крив за све! Где су бре наше паре?

ЈОВАН: Моцо, Боцо, хапсите га! То је Кнедла! Одбегли лопов!

Сви се бацају на јадног докџора.

СВИ: Паре, где су паре?

Тиџина.

На сцену улеће Беба са фласџером њреко носа и камером у рукама. На камери бљешџи рефлекџор...

ДОКТОР: *(Једва говори)*
Гошподо, нишам ја одбегли робијаш. Ви ште. Ви ште сви у робијашким оделима. Шамо ја нишам. Ја шам Доктор Мирослав Штрукл, иж кантоналне Швајцашке... Ја шам ваш доктор...

ЈОВАН: Не сери.
(Моци и Боци)
Водите га у бовару!

ДОКТОР: Нишам, нишам ја...

Оља сажалџиво храни докџора кнедлама и њоји га водом.

ЈОВАН: Господо, сада имамо кривца, али немамо пара.
(Засузи сџискајући њрсџима очи... крене раиџрених руку и њогњуџе главе ка Шумадинцу)
Сине!

ШУМАДИНАЦ: Тата!

Паџеџику сцене њрекида улазак скромниг човека – Василије из Јагодине...

ВАСИЛИЈЕ: Добро вече, добри људи. Ја сам Василије Остојић из Јагодине. Тражим своју ћерку Слободанку, Бобу, Бебу – отишла је од куће пре три месеца, па је нема. Хоћу да јој кажем, продао сам и други бубрег, има пара, нека се врати кући, купићемо све...

ЈОВАН: Е мој добри Василије, нема овде ни ваше ћерке ни пара.

РУЖА: Има! Има пара! Све је саздано из власти и масти! Предлажем да се угледамо на овог Остоју из Јагодине. Осниваћемо партију Сви српски бубрези! Ако сваки Србин прода само по један бубрег на запад, то је најмање пет милиона бубрега за трансплатацију. Помножимо то са 20000 марака и добићемо цифру од 100 милијарди марака... Не може нам нико ништа док имамо бубрега... Ја се не предајем! Ја имам четири бубрега! Ја се не предајем!

ЈОВАН: Па да оснујемо ту партију Српских бубрега. Само да не буде по добром старом српском обичају: “Продавали муда за бубреге”!

ЗАВЕСА